

SAYFA 10 | İŞÇİ SINIFI DEVLET-SERMAYE-SARI SENDİKA KISKACINDA!

İŞÇİ GAZETESİ

DÜNYAYI İSTİYORUZ KIRINTILARI DEĞİL!

ISSN: 1303-9040

AYLIK SİYASİ GAZETE | 20 AĞUSTOS-20 EYLÜL 2025 | SAYI: 228

FİYATI: 20 TL

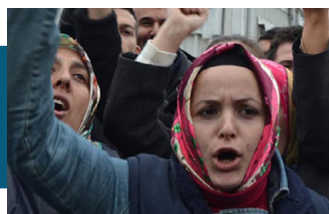
YOKSULLUK VE ÇÜRÜMEYE KARŞI DİRENİŞİ BÜYÜTELİM!

İnsanı insan yapan en temel şeylerden biri toplumsal bir varlık olmasıdır. Kapitalizm, bencilliği kişilik haline getirerek buraya saldırır. Mesela biri işsizse bu onun beceriksizliği yüzündendir!

“Hem herkesin işine karışıp da ne olacak? Dünyayı sen mi kurtaracaksın?”

“Yan dairedeki komşu, havuzlu bir siteye taşınmış, çocukları da koleje vermiş, karısı Bodrum’dan story atıyormuş. Hoş, hakkında iyi şeyler konuşmuşlar ama adam işini yürütmüş işte.”

Devamı ► sayfa 2

SAYFA 3-6 | İŞÇİ HABERLERİ

SAYFA 16 | RÖPORTAJ:
TPI GREVCİSİ: Geri adım atmayacağız!

1. sayfadan devam...

“Ulan şu sahte diploma işi de şeytanın aklına gelmez diyecem ama bizim kahvede bile alan var hani...”

Gerçekten alışmak en kötüsü olsa gerek. Örneğin, otoban kenarında oturan biri bir süre sonra o sesleri duymaz olur. Tıpkı çöplükte yaşayan birinin çöp kokusunu almaması gibi. İşte bu, insanı çürümenin parçası hâline getirir. Önce kayıtsız kalırsın, sonra bir parçası olmaya başlarsın.

Aslında bu, bir çeşit “çakallaşma” sürecidir. Malum çakallar fırsatçı ve leşçi hayvanlardır. Mesela, bu kurak günlerde, meteorolojiden yağmur yağacak bilgisini alan Diyanet İşleri Başkanı’nın cuma namazı öncesinde yağmur duası okutması gibi. Ya da zeytinlikleri söküp, “canım başka yere dikeceğiz” diye göz göre göre yalan söyleyenler gibi. Ya da hadi orman yangınları insan-doğa işi olsun, ortaya çıkan durumu ranta yağmaya çevirenler gibi. Depremlerden sonra yaşananları unutmamak elbette.

Halka zırnık bile yoksa direnmek haktır!

Ülke ekonomisi uzun zamandır uluslararası sermayenin elindedir. Alacaklarını tahsil edebilmek için hazinenin başına Mehmet Şimşek’i oturtmuş, gelirlere daha kasaya girmeden el koyar olmuşlardır.

Bütçeyi döndüren işçi ve emekçilerin ödediği dolaylı-dolaysız vergiler, harçlar ve cezalardır. İşçiler artan vergi yükünü kapatmak için fazla mesai yapmak zorunda kalıyor ve sonra bunun da vergisini ödüyorlar. Ne âlâ. Cezalar ise adeta bir distopya hikâyesi gibidir. Hangi çakalın aklına geldi bilinmez, otobanda âniden düşen hız limitleri ve radarlar ile hemen herkes ceza yer durumdadır. Bu bir çeşit devletin pusuya yatması gibi bir şeydir.

Enflasyon ve artan vergi yükü, yılın ilk 7 ayında emekçilerin cebinden yaklaşık 1 trilyon lirayı çalıp devletin kasasına oradan sermayeye aktarmıştır.

Her ne kadar enflasyon düşüyor denilse de halkın alım gücü düşmekte, yoksulluk büyümekte, açlık her yanı sarmakta. Yakında okullar açılacak ve birçok çocuğun okula aç gidip döndüğünü biliyoruz. TÜİK’in yalanları bir yana, neredeyse her 3 kişiden biri işsizdir.

2025 yılında, IMF emriyle yüzde 30 ücret zammı baremi uygulanmış, sendikalar cılız tepkilerle süreci devlet-sermaye adına yönetmiştir.

Saray Rejimi, IMF emirleri ve Orta Vadeli Program dâhilinde ücret artışlarını “hedeflenen enflasyon”a endeksliyor. Sonuçta adı üstünde: hedef. Ya tutarsa? Tutmazsa altta kalanın camı çıksın!

Kamu emekçilerine önerilen 2026 için yüzde 16’lık zam teklifi sendikaların yoğun tepkisi (!) üzerine 11+7 olarak yüzde 18’e yükseltildi. Bu asgarî ücret için de ölçü olacaktır, diğer ücretler içinde. 18 Ağustos’ta gerçekleşen iş bırakma eylemleri hem dağınıklığı hem de sonuç alıcı olmaktan uzak yapısıyla iktidar üzerinde bir etki yaratmışa benzemiyor.

Yakın dönemde Birleşik Metal-İş işçilerinin grev yasaklarına rağmen gerçekleştirdiği grevler, Başpınar işçilerinin eylemleri, TÜPRAŞ, DYO Boya, İzmir Büyükşehir Belediyesinin işten attığı Belediye-İş üyesi işçilerinin kazanımla biten direnişi... Birçok eylemde işçiler parça parça da olsa kararlılıklarını ortaya koydular. Eksik olan örgütlülüktür, mevcut sendikal yapıyla çözüm olmayacağı artık açıkça ortadadır.

Her yer Filistin hepimiz Filistinliyiz!

Öylesine değil, gerçekten öyledir. Filistin’de yaşanan katliam, insanlık suçudur ve tüm kapitalist devletler bu suça öyle veya böyle ortaklar.

Bizim Saray Rejimi, kürsülerde cuma hutbesinde hamaset yaparken, arkadan İsrail ile her türlü ilişkiyi sürdürüyor. İsrail’e silah üreten şirket damadın ortağı oluyor, bu şirketi protesto edenler evlerinden gözüaltına alınıyor, işkence ediliyor. Burada karnı tıka basa dolu adamlar nutuklar çekerken Filistinli çocuklar açlıktan ölüyor hem de kitlesel olarak...

Ülkemizde açlık kol geziyor. Temmuz ayında en az 204 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. Belki ölümleri duymuyoruz ama biliyoruz ki 2 milyondan fazla çocuk çalışmak zorunda. Her gün onlarca insan intihar ediyor. Yılda 300 çocuk kayboluyor.

Öte yandan, sanayi üretimini canlandırmanın silah ve mühimmat üretimi olduğunu yazmayan ekonomist kalmadı. Anadolu’daki OSB’ler buna göre organize ediliyor. Bir ön cephe ülkesi gibiyiz adeta.

Tek çare örgütlü direniş, tek çare birleşik emek cephesi

Sözün bittiği anlar vardır. Çoktandır oradayız. Hapishaneler tıklım tıklım doludur. Ev hapsi alanlara yetecek kelepçe stokları tükenmiş, 300 bin yenisini sipariş etmişlerdir. Demek ki korku bizim saflarda değil, onların saflarında etkilidir.

Bizim saflarda eksik olan örgütlülük ve birliktir. Onlar bir avuçtur. Biz olmasak kelimenin tam anlamıyla pisliklerinde boğulur, açlıktan geberir giderler. Bakmayın öyle bize böcek gibi bakmalarına. Bizim gücümüz üretimden gelen gücümüzdür. Görülüyor ki sendikalar, daha doğrusu şu anlı “şanlı” konfederasyonlar grevi bir silah olarak değil, kendileri için bir tehlike olarak görüyorlar. İşçiler greve giderse, hele ki Allah korusun genel greve giderse pembe ve yumuşak kıçlarına ya bizim ya patronların tekmesini yiyecekler.

Demek ki genel grev bunlara bırakılmayacak kadar ciddi bir iş. Bugün sendika binalarında işçilere neden genel grev yapılamaz propagandası yapanlar, işçi sınıfına dost değil düşmandır.

Genel grevin yolu işyeri örgütlenmelerinden, işyeri komitelerinden geçer. Böylesi bir güç, sendika mafyasını da süpürüp atabilecektir.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Kamu emekçileri iş bıraktı

Toplu sözleşme görüşmelerinde hükûmetin dayattığı düşük zam teklifini protesto eden kamu emekçileri ülke genelinde iş bıraktı.

Yaklaşık 4 milyon kamu emekçisi ve 2,5 milyon kamu emeklisini kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı. Kamu emekçilerinin üyesi oldukları sendika konfederasyonları, hükûmetin sefalet ücreti dayatmasına karşı ülke genelinde bir günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Eylem, özellikle ulaştırma hizmet kolunda etkili oldu, bazı kentlerde tren seferleri iptal edildi.

“TÜİK’in sahte rakamlarıyla kendimizi sefalete mahkûm ettirmeyeceğiz!”

Ankara’da, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önüne yürüyen emekçiler, yaptıkları açıklamada, “Biz TÜİK’in sahte enflasyon rakamlarıyla karşımıza gelen Çalışma Bakanı’nın önerdiği zammı da arkasında duran Maliye Bakanı’nın önerdiği zammı da kabul etmiyoruz. TÜİK’in sah-

te rakamlarıyla bir iki yıl daha asla kendimizi açlığa ve sefalete mahkûm ettirmeyeceğiz,” dediler.

Yetkili konfederasyon Memur-Sen, ilk yıl için toplamda yüzde 88, ikinci yıl için toplamda yüzde 46 zam isterken, hükûmetin verdiği zam teklifleri beklentinin çok altında kaldı.

Hükûmet, ilk teklifinde 2026 yılı için toplam yüzde 16, 2027 yılı için toplam yüzde 8 zam sundu. Ara görüşmede bu oranlara ek olarak tabana aylığa 1000 lira zam teklif edildi. 18 Ağustos’ta yapılan ve “son teklif” denilen teklifte ise 2026 yılı için ilk altı ay yüzde 11, ikinci altı ay yüzde 7... 2027 yılı için ilk altı ay yüzde 4, ikinci altı ay yüzde 4 oranında artış dayatıldı.

“Müzakere değil, mücadele!”

İstanbul’da KESK’in çağrısıyla Kadıköy İskele Meydanı’nda yapılan

eyleme çok sayıda sendika ve meslek örgütü de destek verdi.

Saray Rejiminin uyguladığı sermaye politikalarının teşhir edildiği açıklamada şu ifadeler kullanıldı:

“Hükûmet günlük bir simit parasına bile denk gelmeyen son teklifiyle kamu emekçileri ve emeklileri ile dalga geçmektedir... Hükûmet 4 milyon kamu emekçisine, 2,5 milyon emekliye, aile-

leri ile birlikte 25 milyonluk devasa bir kitleye sefalet, yoksulluk, güvencesizlik teklif etmiştir. Bu teklife karşı yapılacak olan şey birkaç puanlık maaş artışını esas alan müzakere değil, mücadeledir.”

Toplu sözleşme süreci en geç 31 Ağustos’ta tamamlanacak. Anlaşma sağlanamazsa Kamu Görevlileri Hakem Kurulu devreye girecek ve alınacak karar bağlayıcı olacak.

Harb-İş Şube Başkanı:

“Türk-İş ve Hak-İş yönetimi istifa etmeli”

Türk Harb-İş Sendikası Eskişehir Şube Başkanı Hasan Atak, Türk-İş ve Hak-İş tarafından imzalanan Kamu işçileri sözleşmesi sonrası açıklama yaptı. Atak, sendika yönetimlerini istifaya çağırdı.

Yaklaşık 600 bin kamu işçisini kapsayan Kamu Çerçeve Protokolü, tabandan gelen tüm tepki ve “dik durun”, “geri adım atmayın” uyarılarına rağmen AK Parti güdümlü sendikacılar tarafından imzalandı.

Sözleşme sürecinde tam bir “alicengiz” oyunu oynandı. İşçiler aylarca oyalandı. Hükûmet 6 ay karşı teklif sunmadı. Yüzde 16-17’den 24’e çıkarılan teklifin ikinci 6 ay zammı yüzde 16,67’den sonrasında yüzde 11’e çekildi. Sendikalar grev yasağıyla tehdit edildi, ilk grevler yasaklandı.

Türk-İş ve Hak-İş ile bağlı sendikaların yönetimleri, hükûmetin bu dayatmalarına mağdur edebiyatı yaparak hüsrarla biten sonuca çanak tuttu. Nihayet, taleplerinin yüzde 30’u civarına denk gelen, yıllık net yüzde 33 gibi bir ücret artışına imza attılar.

Bu “satış sözleşmesi”ne en net yanıtlardan biri Türk-İş üyesi Türk Harb-İş Sendikası’ndan geldi.

Türk Harb-İş Sendikası Eskişehir Şube Başkanı Hasan Atak, “Bu oyunun içerisinde olan başta Türk-İş ve Hak-İş yönetimi olmak üzere tüm bu olup bitenleri bile bile imza atacak tüm genel başkanlar istifa etmelidir,” açıklamasında bulundu.

Harb-İş Sendikası İstanbul Şubesi: Vazgeçmeyeceğiz, susmayacağız!

Türk Harb-İş Sendikası İstanbul Şubesi, Kamu Çerçeve Protokolü’nde yok sayılan talepleri için 25 Haziran’da Kartal Meydanı’nda çadır kurdu.

Türk Harb-İş İstanbul Şubesi üyesi savunma sanayi işçileri, görüşmeleri devam eden 30 Dönem Grup Toplu İş Sözleşmesi’nde talep ettikleri haklar için Kartal’daki “Emek ve Dayanışma Çadırı”nda nöbeti sürdürüyorlar. Savunma sanayii işçileri gerçekleştirdikleri nöbetle, yaptıkları işleri ve kazançları hakkında kamuoyunu bilgilendirerek sendikal mücadelelerini duyurmaya çalışıyor.

Kamu Çerçeve Protokolü’nde taleplerinin yok sayıldığını söyleyen işçiler, “30. Dönem Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde de ilave haklarımızı almakta ısrarcıyız. Bizleri açlığa, yoksulluğa mahkûm edenlere karşı susmayacağız,” diyorlar.

Sözleşmeye imza atan sendika yönetimlerini de eleştiren işçiler, siyasi rant peşinde koşmayan, işçisinin yanında duran ve sahada işçinin gözüne bakarak konuşan dürüst sendikacılık yapılmasını istediler.

Söz, yetki, karar işçilere!

Akkuyu Nükleer Santrali işçilerine saldırı

Mersin'de Akkuyu Nükleer Güç Santrali inşaatında, kötü çalışma koşulları ve aylardır ödenmeyen maaşları için eylem yapan işçiler, Jandarmanın gaz bombalı, coplu, TOMA'lı saldırısına uğradı.

Mersin'de devam eden Akkuyu Nükleer Güç Santrali inşaatında işçilerin ücretlerinin ödenmemesi ve çalışma koşullarına ilişkin sorunlar sürüyor. İş bırakma eylemi yapan ve maaşların yatacağına dair söz aldıklarını belirten işçiler, üç aydır ücretleri ödenmediği için 23 Temmuz'da bir kez daha iş bırakma eylemi yaptı.

İnşaat alanında toplanıp şirket yöneticilerine seslenmek isteyen işçiler, karşılarında jandarmayı buldu. Jandarma, haklarını isteyen işçilere gaz bombası, cop ve TOMA ile saldırarak dağıtmaya çalıştı.

"Aylardır maaş ödenmiyor, perişan durumayız"

Santralde çalışan bir işçi, "Aylardır maaş alamıyoruz. Sorunlarımızı anlatacak bir muhatap da bulamıyoruz. Ödeme sorunu, asıl ödemeyi yapmayan baş taşeron TSM Enerji İnşaat Sanayi Limited Şirketinden kaynaklanıyor. İnsanlar ailelerini bırakıp buraya geliyor. Perişan durumdayız," ifadelerini kullandı.

Dev Yapı-İş: "İşçilerin yanındayız, bu kölelik düzenini değiştireceğiz"

İşçilere yapılan saldırı sonrası DİSK'e bağlı Dev Yapı-İş Sendikası X hesabından şu açıklamayı yaptı:

"Mersin Akkuyu Nükleer Güç Santrali şantiyesinde kötü çalışma koşullarına ve 3 aydır

ödenmeyen maaşlarına karşı şirket ofislerine yürümek isteyen inşaat işçiler jandarmanın gaz bombalı, coplu, TOMA'lı saldırısına uğradılar... Patronun ücret gaspına ses çıkarmayan devlet kurumları işçi hakkını isteyince jandarma ve polisiyle işçiye saldırıyor.

"Mücadele eden direnen inşaat işçilerinin yanındayız. Bu kölelik düzenini mutlaka ama mutlaka değiştireceğiz!"

Van'da kayyum protestosu:

"Hırsızlar gidecek halk gelecek!"

Kayyum yönetimindeki Van Büyükşehir Belediyesi tarafından işten çıkarılan 223 işçinin direnişi devam ederken, yüzlerce kişi, "Hırsızlar gidecek halk gelecek" sloganıyla yürüyüş gerçekleştirdi.

Kayyum yönetimindeki Van Büyükşehir Belediyesi tarafından işten çıkarılan 223 işçinin direnişi devam ederken, Van Emek ve Demokrasi Platformu ile DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası gerçekleştirdiği eylemle kayyum yönetimini protesto etti. Eylemde, "Hırsız kayyum Van'dan defol", "Hırsızlar gidecek halk gelecek", "Direne

direne kazanacağız" sloganları atıldı.

Halkların Eşitlik ve Demokrasi Partisi (DEM Parti) ve Demokratik Bölgeler Partisinin (DBP) kitlesel katılımıyla destek verdiği eylemde açıklamayı platform adına Engin Işık okudu.

"Halkın iradesi hedef alındı"

Kayyum yönetiminin 223 belediye emekçisini hukuksuzca işten çıkarmasına ilişkin konuşan Engin Işık, yaşanan sürecin sadece bireyleri değil, doğrudan halkın iradesini hedef aldığını belirtti. Işık, konuşmasını şöyle sürdürdü:

"Unutulmamalıdır ki kayyumlar geçicidir, ancak bu utanç kalıcıdır. Halkımız bilmelidir ki bu işten çıkarmalar, hukuki değil, siyasi bir karardır. Bu kararlar, halkın sandıkta verdiği mesajı hiçe sayan, Van'ı bir ganimet gibi gören gaspçı bir anlayışın ürünüdür. Hedef yalnızca emek değildir; hedef halkın kimliği, iradesi ve demokratik kazanımlarıdır."

"Depo işçisi köle değildir"

Kazakistan şirketi Kaspi.kz'nin hepsiJET'in yüzde 65 ortağı olması nedeniyle hepsiJET işçileri Kazakistan Başkonsolosluğu önünde basın açıklaması düzenledi.

"Depo işçisi köle değildir. Hepsijet, hepsiburada, TRW, Kaspi.kz. Hakkımızı ver" yazılı pankartın açıldığı eylemde "Biz, Kazakistan firması Kaspi. kz'ye ait @hepsiburada'ya bağlı @hepsijet deposunda 5 gün su verilmeyen, yıllık izinlerini kullanamayan, iş kazalarında yara bandı bile verilmeyen işçileriz," diye seslenerek biriken tüm haklarını talep etti. Tüm haklar için hukuki ve fiili mücadelenin sonuna kadar sürdürüleceğini söyledi.

Kısa... Kısa...

İzmir'de bulunan Temel Conta fabrikasındaki grev 8'inci ayını geride bıraktı. Petrol-İş Sendikası Aliaga Şubesine üye işçilerin hakları için başlattığı direniş dayanışma ziyaretleri eşliğinde sürüyor. "Emeğimiz, ekmeğimiz, onurumuz için vazgeçmeyeceğiz," diyen işçiler, patronun hukuk tanımazlığına karşı direnişlerini sürdürmede kararlı.

ODTÜ'de çalışan Tez-Koop-İş Sendikası üyesi kamu işçilerinin 7 Ağustos'ta başlattığı grev, yapılan grev oylamasında "Hayır" çıkması üzerine 6'ncı gününde sona erdirildi... Oylamada greve 209 evet, 228 hayır oyu çıktı. Sonuca tepki gösteren "evet" oyu kullanan işçiler, rektörlük ve sendikanın işçileri oyalayarak birbirine karşı hâle getirdiğini ve grevi bitirdiğini söylediler. Öfkeli işçiler, sendika yönetimini istifaya çağırın sloganlar attılar.

İstanbul'da Kartal Belediyesi işçileri düzensiz, yarım maaş ödemelerine karşı belediye yönetimini uyardı. Genel-İş üyesi işçiler mağduriyetleri giderilmediği takdirde 25 Ağustos'ta iş bırakılacaklarını açıkladı.

Samsun'da bulunan SAMPA Otomotivde Özçelik-İş Sendikası üyesi işçiler, işten çıkarmalar, maaşların ödenmemesi ve baskılara karşı iş bıraktı.

Sakarya Hendek OSB'de bulunan İtalyan sermayeli Sağ Hidrolikte Birleşik Metal-İş Sendikasına üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi sürüyor.

Adana'da Tekfen Holdinge bağlı Toros Tarım fabrikasında, Petrol-İş Sendikası üyesi işçilerin düşük ücret dayatmasına karşı başlattığı grev üçüncü ayında.

Omsa Metalde direniş sürüyor

Gebze'de bulunan Omsa Metalde sendikal örgütlenme sonrası işten atılan Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin başlattığı direniş ikinci ayında kararlılıkla sürüyor.

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 1 No'lu Şubenin 2025'in ilk aylarında örgütlenerek yetki aldığı ve toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin sürdüğü Omsa Metal fabrikasında 57 işçi, sendikal haklarını kullandıkları, iş akdi feshedilen bir mesai arkadaşlarına sahip çıktıkları için 9 Temmuz'da işten çıkarıldı. Gebze Şube, işten atma saldırısı üzerine aynı gün fabrika önünde direniş başlattı. İşçilerin direnişi kararlılıkla sürüyor.

Sendikanın Genel Başkanı Özkan Atar, Genel Eğitim Sekreteri Özcan Atmaca, Gebze Şube yöneticileri ve temsilciler 29 Temmuz'da Omsa işçilerini ziyaret etti. Direniş alanında yapılan konuşmalarda işverenin işten atma saldırısına tepki gösterildi, direnişi büyütme kararlılığı vurgulanarak, "İşverenin tüm hukuksuzluğuna karşı direnişimizi büyötmeye devam edeceğiz. Tüm dostlarımızı Omsa Metal direnişimizi desteklemeye ve büyötmeye davet ediyoruz," denildi.

Queen Tarım direnişi ikinci ayında

İzmir'in Dikili ilçesindeki Danimarka sermayeli Queen Flower serasında çalışan işçiler, sendikaya üye oldukları için işten çıkarıldılar. Şirket önünde çadır kuran işçilerin direnişi bir ayı geride bıraktı.

İşçiler işyerindeki çalışma koşullarının iyileştirilmesi için DİSK'e bağlı Birleşik Tarım Orman İşçileri Sendikasına (BTO-SEN) üye oldular. Ancak sendikal örgütlenme, işverenin baskısıyla karşılaştı.

Bakanlıktan yetki belgesi alan sendika ile toplu sözleşme masasına oturmak yerine yargı yoluna giden patron 13 işçiyi işten çıkardı. Bunun üzerine işçiler şirket girişi önünde direniş başlattılar.

"Kadın emeği sistematik biçimde sömürülüyor"

BTO-SEN Genel Başkanı Mehmet Çak, işçilerin yaşadığı süreci şöyle anlattı:

"Kadın arkadaşlarımız hakaret, mobbing, taciz ve baskı altında çalışıyor. Mesai ücretleri ödenmiyor, fazla çalışma dayatılıyor. Sendikaya üye oldular, yasal çoğunluk sağlandı, yetki alındı. İşveren sıfır zam dayattı, görüşmeler tıkandı. Sonra tehditler başladı. Şimdi direniyoruz. Bu direniş sadece bir iş mücadelesi değil, aynı zamanda kadın onurunu savunma mücadelesidir."

Çak ayrıca kamuoyuna ve özellikle ürün tedarikçisi firmalarınla iş birliğini son vermeye çağırıldı.

GM Teknik Cam'da grev kırıcılık

Kristal-İş Sendikasına üye GM Teknik Cam işçilerinin grevi sürüyor. Patronun grev kırıcılığı yaptığını duyuran sendika, dışarıdan getirilen işçilerle üretim yapılmak istendiğini ifade etti.

Açıklamada, grev hakkının Anayasa'nın 54. maddesi ve 6356 Sayılı Kanun'un 58. ve 68. maddeleriyle güvence altına alındığı hatırlatıldı ve şunlar denildi:

"GM Teknik Cam işvereni tüm bu yasal düzenlemeleri çiğneyerek kapsam dışı işçiler ile dışarıdan getirdiği işçilere fabrikada üretim yaptırmaya zorlamakta, uyuşmazlığın çözümünü müzakere masasında değil grev kırıcılığında aramaktadır. Sendikamız tüm bu fiilleri işleyenler hakkında gerekli suç duyurularında bulunmakla birlikte işvereni bir kez daha kanunlara uygun davranmaya ve işçilerin grev hakkına saygı duymaya davet etmektedir."

Ağaç A.Ş. işçileri iş bıraktı

İBB bünyesindeki Ağaç A.Ş.'de çalışan işçiler düşük ücret dayatmasına karşı "Eşit İşe Eşit Ücret" talebiyle 5 Ağustos'ta iş bırakma eylemine başladılar.

İstanbul Büyükşehir Belediyesinin (İBB) iştirak şirketlerinden Ağaç A.Ş.'de çalışan işçiler, 5 Ağustos'ta iş bırakma eylemine başladılar. İşçiler, belediye bünyesindeki birçok iştirak çalışanına zam yapılmasına rağmen kendilerine herhangi bir iyileştirme yapılmamasına tepki gösteriyorlar.

"İBB'de en ağır işi yapıp en düşük ücreti alıyoruz," diyen işçiler, uzun süredir ücret adaletsizliğine karşı seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Ağaç A.Ş. işçileri, eşit işe eşit ücret istediklerini belirterek "Yok sayılmak istemiyoruz. Aynı işi yapıp daha az ücret almayı kabul etmiyoruz," diyorlar.

Kısa... Kısa...

İzmir'de Gaziemir Ege Serbest Bölgede bulunan Alman menşeli giyim firması DIGEL Tekstilde, TEKSİF Sendikasına üye olduktan sonra işten atılan 15 işçinin direnişi yedinci ayına girdi. Çoğunluğu kadınlardan oluşan işçilerin direnişi kararlılıkla sürüyor.

Mersin 1. Organize Sanayi Bölgesinde sağlık sektörü için sterilizasyon malzemesi üreten PMS Tıbbi Cihazlar fabrikasında çalışan TÜMTİS üyesi 12 işçinin işten atılması yapılan basın açıklaması ile protesto edildi.

İzmir Büyükşehir Belediyesi Başkanı Cemil Tugay'ı eleştirdiği için işten atılan belediye işçisi Mahir Kılıç'ın aynı işine iade edilmesi talebiyle başlattığı açlık grevi eylemini sürdürüyor.

Bursa Kestel Organize Sanayi Bölgesinde bulunan, yaklaşık 400 işçinin çalıştığı Elyaf Tekstil fabrikasında, Öz İplik-İş Sendikasına üye oldukları için 2 işçi işten çıkarıldı. İşten atma saldırısının ardından 2 işçi sendikalarıyla beraber 30 Temmuz'da fabrika önünde direniş başlattı.

Hatay'da, Özçelik-İş Sendikasının örgütlü olduğu Yolbulan metal fabrikasında işçilerin düşük ücrete karşı başlattığı grev 15'inci ayında devam ediyor.

İstanbul'da Beşiktaş Belediyesinden hukuksuzca işten atılan işçilerin direnişi 3'üncü ayına girdi.

“Mağaza market işçisi köle değildir!”

DİSK’e bağlı Sosyal-İş Sendikası 8 Ağustosta Kadıköy Süreyya Operası önünde gerçekleştirdiği basın açıklamasında mağaza ve market çalışanlarının sorunlarını ve taleplerini dile getirdi.

Basın açıklamasında; “Mağaza market işçisi köle değildir”, “Ürün değil işçiyiz, birleşince güçlüyüz”, “Asgarî değil insanca yaşam” sloganları atıldı.

Basın açıklamasını Sosyal-İş Mağaza Market Komisyon Üyesi Gülbin Demirel yaptı. Demirel, zincir marketler ve mağazalarda düşük ücretlere, uzun saatler, ayakta çalıştıklarını, mobbinge uğradıklarını, güvencesiz ve esnek çalıştıklarını, sendikal örgütlenmelerinin baskıyla engellendiğini belirtti.

“Sizin verimlilik dediğiniz bizim tükenmişliğimizdir”

İşçilerin itaatkâr köle hâline getirilmeye çalışıldığını belirten Demirel,

açıklamanın devamında şunları söyledi:

“Bu düzenin bekçileri; iktidarı, yasası, patronları hep bir ağızdan konuşuyor: Verimlilik. Bizim sırtımızdan aldıkları her kuruşu büyütmek, her yıl kâr rekoru kırmak için bizi daha da köle yapmak istiyorlar. Ama biz artık yeter diyoruz. Sizin verimlilik dediğiniz bizim tükenmişliğimizdir. Sizin rekabet dediğiniz bizim güvencesizliğimizdir, sizin büyüme dediğiniz bizim ömrümüzdür. Mağaza ve market işçileri olarak artık ne düşük ücrete ne uzun çalışma saatlerine ne de mobbinge razıyız. Biz hakkımız olanı istiyoruz. İnsanca yaşamak, insanca çalışmak, örgütlenmek istiyoruz.”

Eylem, sıralanan taleplerle sonlandırıldı.

Gübretaşta grev ikinci ayında

Kocaeli’de faaliyet gösteren Gübretaş fabrikasında çalışan Petrol-İş üyesi 240 işçinin 3 Temmuz’da başlattığı grev birinci ayını geride bıraktı.

Kocaeli’nin Körfez ilçesinde faaliyet gösteren Gübretaş fabrikasında, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde uzlaşma sağlanamaması üzerine 3 Temmuz’da başlayan grev devam ediyor. Petrol İş Sendikası’nın yetkili olduğu fabrikada işverenin yüzde 30’luk zam teklifine karşılık, sendika ve işçiler yüzde 95 oranında artış talep etmişlerdi.

Grev alanına destek ziyaretleri sürüyor

Grev süreci boyunca işçilerin yanında olduklarını her fırsatta dile getiren Petrol İş Sendikası, destek ziyaretlerine devam ediyor. Gebze Şube Başkanı Şivan Kırmızı-

çiçek ile Şube Başkan Yardımcıları Dönmez Aytekin ve Dursun Karataş, grevdeki işçileri ziyaret ettiler.

Ziyarette konuşan Şube Başkanı Kırmızıçiçek, grevin son gününe kadar işçilerin yanında olacaklarını belirterek, “Her koşulda arkanızdayız. Bu yalnızca Gübretaş işçilerinin değil, tüm Petrol İş ailesinin mücadelesidir,” dedi.

Peri Tekstilde işten atılan işçiler direniş çadırı kurdular

Dersim’de bulunan Peri Tekstilde, çoğunluğu kadın 17 işçi mobbing ve hakarete itiraz ettikleri için işten çıkarıldı. BİRTEK SEN üyesi işçiler fabrika önünde direniş çadırı kurdular.

Dersim’de bulunan Peri Tekstilde, çoğunluğu kadın 17 işçi mobbing ve hakarete itiraz ettikleri için işten çıkarıldı. İşçiler, fabrika önünde direniş çadırı kurup basın açıklaması yaptılar. İşçilere Dersim’deki emek örgütleri de destek verdi.

“Boyun eğdikçe patron bizi daha çok ezip sömürüyormuş”

İşçiler adına basın açıklamasını okuyan Evrim Altınkaynak, tek isteklerinin yasal haklarının kendilerine verilmesi olduğunu ifade ederek şöyle konuştu:

“Mobbingin son bulmasını, maaşlarımızın gününde yatmasını, mesai farklarımızın ödenmesini, yıllardır gasbedilen senelik izin hakkımızın verilmesini, zorunlu mesailerin ve baskının son bulmasını istiyoruz. Sessiz kalırsak, başımızı eğerseniz, itiraz etmezsek, haksızlıklara karşı sesimizi yükseltmezsek belki bize bir şey olmaz sandık. En azından işimizi kaybetmeyiz sandık. Ama yanılmışız. Anladık ki, biz sessiz kaldıkça, biz boyun eğdikçe patron bizi daha çok eziyor, daha çok sömürüyormuş...”

Altınkaynak, hala çalışmaya devam eden işçileri de mücadele etmeye çağırdı.

İzmir’de belediye işçileri alacakları için eylemde

İzmir’in Karabağlar ve Karşıya Belediyesinde çalışan işçiler, ödenmeyen alacakları için eylemde.

İzmir’de CHP’li belediyelerde yaşanan maaş ve bazı hakların ödenmemesi konusundaki “kriz” bazı ilçe belediyelerinde devam ediyor. Buca ve Çiğli’de geçtiğimiz aylarda anlaşmaya varılırken Karşıyaka ve Karabağlar Belediyesinde çalışan işçi ve memurların alacakları için başlattığı eylem sürüyor.

Karşıyaka Belediyesinde, Genel İş İzmir 10 No’lu Şube üyesi işçilerin bir süredir maaşlarındaki gecikmelerden dolayı belediye önünde başlattığı eylemlere memur sendikaları Tüm Bel-Sen, Tüm Yerel-Sen ve Birlik Yerel-Sen de dâhil oldu.

Belediye binası önünde bir araya gelen emekçiler, ödenmeyen maaş ve diğer haklarının ödenmesini isteyerek, “Bize ekmek yoksa size huzur yok”, “Direne direne kazanacağız” sloganlarıyla belediye yönetimini protesto ettiler.

Karabağlar Belediyesinde, Genel-İş İzmir 5 No’lu şubesinde örgütlü olan işçiler ise 7 Ağustos sabahı mesaiye geldiklerinde bir süre iş bırakma eylemi yaptı. Burada bir açıklama yapan Sendika Şube Başkanı Ahmet Savaş Aras, toplu iş sözleşmesi kapsamında çeşitli alacaklarının beş aydır ödenmediğini söyleyerek, “Randevu talep ettik, hâlâ dönüş yok. Biz işçiler sorumluluğumuz olan emek, hizmeti üretiyorsak, belediyenin de sorumluluğu olan işçi alacaklarını zamanında yatırmasını istiyoruz,” dedi.

İşçiler belediyeden alacaklarıyla ilgili ödeme planı alamazlarsa eylemi sürdüreceklerini söylediler.

(Kaynaklar: iscigazetesi.org, MA, Sendikalar, evrensel.net, kızılbayrak, uidder.org, sendika.org, pirha.org)

TEMMUZ AYINDA EN AZ 204 İŞÇİ İŞ CİNAYETLERİNDE KATLEDİLDİ

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, temmuz ayı iş cinayetleri raporunu açıkladı. İSİG Meclisinin raporuna göre, temmuz ayında en az 204 işçi, 2025'in ilk yedi ayında ise en az bin 165 işçi (ocak 180, şubat 124, mart 159, nisan 156, mayıs 178, haziran 164, temmuz 204) iş cinayetlerinde katledildi.

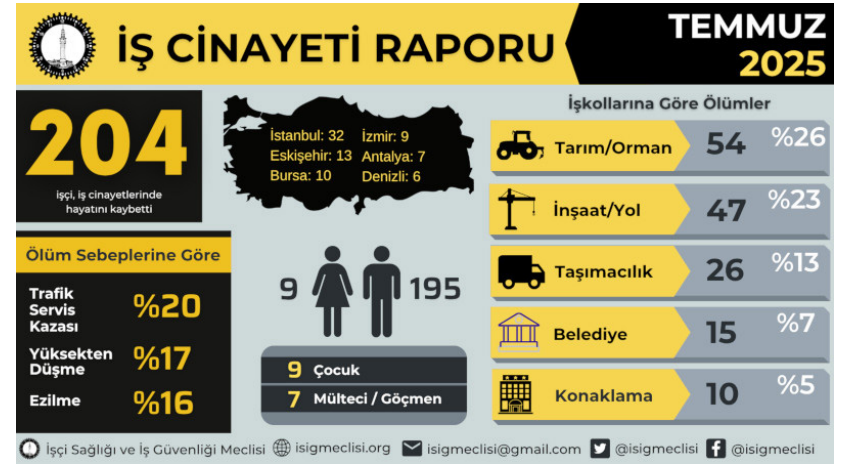
17 işçi yangınlara müdahale ederken hayatını kaybetti

Orman yangınlarına işaret edilen raporda, temmuz ayında 7'si orman işçisi, 5'i AKUT gönüllüsü, 3'ü gönüllü işçi ve 2'si itfaiye eri olmak üzere 17 işçinin yangınlara müdahale ederken hayatını kaybettiği, onlarca işçinin ise yaralandığı aktarıldı. Yangınların önlenilebilir olduğu kaydedilen raporda, "Ancak yangınla mücadele için gerekli bütçe ayrılmıyor, gerekli ekipmanlar temin edilmiyor, orman yolları düzenlenmiyor, erken uyarı sistemleri sağlanmıyor, yetersiz personelle (buna yay-

gın taşeron çalıştırmayı ekleyelim) müdahale ediliyor, işçilere İSİG eğitimleri tam anlamıyla verilmiyor ve işçilerin kıyafetleri, kişisel koruyucu donanımları bile yetersiz," denildi.

"Aşırı sıcaklarda çalıştırma ölümcül sonuçlara yol açabilir"

2025 Temmuz ayının dünya çapında ölçülen en sıcak üçüncü temmuz ayı olduğu kaydedilen raporda, "Açık havada güneş altında çalışmak zorunda olan tarım, inşaat, moto kurye, yol, sayaç okuma, belediye vb işçileri neredeyse hiçbir önlem alınmadan,

hayati risk altında çalıştı. Keza sanayi işçileri genelde kapalı alanda çalışsa da yaptıkları işten kaynaklanan muazzam sıcaklık ile beraber benzer bir durumdaydı. İklimlendirme cihazları olsa da büro işçileri bile bunaldı," denildi.

Aşırı sıcaklarda güneş altında veya kapalı havasız ortamlarda uzun süre mola vermeden çalışmanın ölümcül sonuçlara yol açabileceği vurgulanan raporda, "Bu noktada temmuz ayında kalp krizi/beyin kanaması nedenli ölümlerin arttığını, bir kısmının sıcağa bağlı olabileceğini ve onlarca arkadaşımızın sıcağa bağlı olarak sağlık sorunları yaşadığını bildirdiğinin altını çizelim" ifadeleri kullanıldı.

Çocuklar zorla çalıştırılıyor ve kitlesel öldürülüyor

12 yaşındaki çocuk işçi "yavaş çalışıyor" denilerek katledildi

Mersin'in Anamur ilçesinde bir pasajda dönercide servis elemanı olarak çalışan 12 yaşındaki çocuk işçi Eyüp Can Güner, iş cinayetinde katledildi.

Güner, ustabaşı N.U. ile "yavaş çalıştığı" iddiasıyla başlayan tartışmada yaşanan kovalamaca sonrası yüksekten düşmüş hâlde bulundu. Güner'in hayatını kaybettiğini ve ayrıca, 5 yerinden bıçaklandığını tespit edildi.

Başlatılan soruşturma kapsamında ustabaşı N.U. gözaltına alındı.

Tamir ettirilen tırın altında kalan çocuk işçi yaşamını yitirdi, şoför serbest bırakıldı

Mersin'de tamirhanede çalışan 16 yaşındaki çocuk işçi Emir Kılınç, alt kısmında işlem yaptığı tırın sürücüsü Umut Fidan'ın aracı çalıştırması üzerine altında kaldı. Kılınç, kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti.

Gözaltına alınan tır şoförü Umut Fidan emniyetteki işlemlerinin ardından sevk edildiği mahkemece adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı.

Fidan'ın ifadesinde, tamir ücretinde anlaşmazlık yaşandıktan sonra işlem yaptırmadan aracına bindiğini, dikiz aynasından çocuğun tamirhaneye girdiğini gördüğünü, bir süre bekledikten sonra tırı hareket ettirip Adana'ya gittiğini söylediği öğrenildi. Fidan, çocuğu ezdiğini fark etmediğini iddia etti.

Kaçak çalıştırılan göçmen çocuk işçinin 3 parmağı koptu

Kocaeli'nin Kartepe ilçesinde bulunan Çekok Gıda fabrikasında kayıt dışı çalıştırılan 17 yaşındaki göçmen çocuk işçinin kivi ayıklama makinasında üç parmağı koptu.

Kocaeli Gündem gazetesinin haberine göre, kivi ayıklama makinasına parmakları sıkışan kadın çocuk işçi ambulansla Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesine kaldırıldı. Burada yapılan tüm müdahalelere rağmen çocuğun parmakları dikilemedi.

İş sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmadığı, işçilerin büyük ölçüde güvencesiz çalıştırıldığı belirtilen fabrika, 2020 yılında da büyük çevre kirliliği ile gündem olmuştu. Atıklarının yanı başında yer alan dereye atan fabrikanın Eşme Deresi'ni kirlettiği tespit edilerek para cezası kesilmişti.

Traktörün altında kalan 12 yaşındaki çocuk hayatını kaybetti

Bitlis'in Adilcevaz ilçesine bağlı Göldüzü köyünde babasıyla birlikte traktörle tarla sürmeye giden 12 yaşındaki Ünal Erçetin, yaşamını yitirdi.

Sürüm yapılan sırada, traktörün yanında oturan Ünal Erçetin dengesini kaybederek hareket hâlindeki aracın altına düştü. Tatvan Devlet Hastanesine kaldırılan Ünal Erçetin, doktorların tüm müdahalelerine rağmen kurtarılamadı.

Memur ve memur emeklilerine sefalet dayatması!

Sarayın rant-yağma ve savaş ekonomisi, halka açlık ve yoksulluktan başka bir şey vadetmiyor.

Asgarî ücreti yoksulluk sınırının 4'te birine indiren, milyonlarca işçiyi asgarî ücret düzeyinde eşitleyen politikaları belirleyen sermaye sınıfıdır, uluslararası sermayedir. İşte bu finans çevreleri ücretlerin baskılanması, vergilerin artırılması yoluyla yaratılacak kaynakların borç faizlerine aktarılmasını istiyor. Saray bunu emir biliyor, gereğini yapıyor. Doğanın yağmalanması, ülkenin dört bir yanının madenlerle ayrılması işin diğer boyutudur.

Saray Rejimi, orta vadeli programda, enflasyonla mücadele adı altında yeni ücret rejimini "hedef enflasyon" olarak belirlemişti. 2025, bu çerçevede yüzde 30 civarında artışlarla geçtiler. Sırada 2026 ve 2027 yılları var. Sözde enflasyon düşecek ve bu yüzden maaşlara düşük zam yapılacaktır. Bu çerçevede memur ve memur emeklilerine yapılan ilk teklif, 2026'nın ilk altı

ayı için yüzde 10, ikinci altı ayı için yüzde 6, 2027 yılı için ise yüzde 4+4 olarak gerçekleşti. Eskilerin dediği gibi bozdur bozdur harca.

Bu teklif, ücretleri belki birkaç kuruş artacaktır hepsi budur. Saray Rejimi için, uluslararası finans çevreleri, sermaye sahipleri her şey, işçi ve emekçiler hiçbir şeydir.

Gerçeği konuşmak gerekirse bu açıkça bir kavga davetidir. Ortada bir pazarlık süreci değil orta oyunu vardır, bunu bozacak olan tek şey de grevdir. Gerisi boş gevezeliktir.

Emekçiden gaspedilen nerelere gidiyor!

Hazine ve Maliye Bakanlığı verilerine göre, 2025 yılının ocak-temmuz döneminde Hazine tarafından yapılan faiz ödemeleri toplamı 1 trilyon 162 milyar 553 milyon TL'ye ulaştı.

Bu tutar, neredeyse 2024 yılının tamamında yapılan faiz ödemesi olan 1 trilyon 175 milyar TL'ye eşdeğer bir seviyede gerçekleşti.

Yani özetle: 2025'in ilk 7 ayında yapılan faiz ödemesi, 2024'ün tamamında ödenen faize yaklaştı durumda.

2025'te Saraya 16,9 milyar TL daha ödenek ayrılırken, temsil ve tanıtma gideri 255 milyon TL'ye çıkıyor.

Saray, halkın cebinden milyarları alıp şatafata akıtıyor.

İşsiz gençler, aç öğrenciler, barınamayan aileler, geçinemeyen emekliler varken Saray'ın masrafı son 10 yılda yüzde 5000 arttı.

Sarayın 1 günlük masrafı 21,5 milyon TL!

Saray 1 dakikada 2 asgarî ücretlinin, 4 emeklinin maaşını harcıyor. Saray, 1 günde 3 bin 526 asgarî ücretlinin, 4 bin 797 emeklinin maaşını zevk için, safa için yutuyor.

1 yılda 723 bin asgarî ücretlinin, 1 milyon emeklinin maaşı sarayın duvarlarına gömülüyor.

Diyanet İşleri Başkanlığı, 2025'in ilk yarısında 62 milyar 276 milyon 327 bin TL kaynak kullandı. Başkanlığın Ocak-Haziran 2025 dönemindeki günlük harcaması, 345 milyon 979 bin 594 TL oldu.

Son yıllardaki geleneği bozmayan diyanet, birçok bakanlığın bütçesini geride bıraktı.

Enflasyon ve verginin işçiye faturası: Yaklaşık 1 trilyon!

Devrimci işçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Merkezi (DİSK-AR) 2025 yılı ağustos dönemine ait Ücret Kayıpları İzleme Raporu yayımlandı. Rapora göre, enflasyon ile vergilerin işçi ücretlerine 7 aylık toplam faturası en az 972 milyar lira oldu.

Yüksek enflasyon ile adaletsiz vergi ve kesintilerinin emek gelirlerini eritmeye devam ettiğine dikkat çekilen raporda, 2025'in 7'inci ayında, brüt işçi ücretlerinin yaklaşık yüzde 40'ının vergi, kesinti ve enflasyon nedeniyle eridiği belirtildi.

Rapora göre, 2025'in ilk 7 ayında enflasyonun işçi ücretlerine birikimli faturası 525,5 milyar TL! Vergilerin birikimli faturası ise 446 milyar TL oldu!

Ücretlerin yaşadığı erimenin en büyük sebeplerinden biri hızla artan vergi yüküdür. Örneğin 47.750 TL brüt ücreti olduğunu kabul ettiğimiz bir işçi (sigortalılar için

ortalama ücret) Ocak 2025'te 3 bin TL'nin altında vergi öderken Temmuz ayı itibarıyla bu miktar 5 bin TL'ye yaklaştı. Vergi ve kesinti toplamı Ocak 2025'te 10.100 TL iken Temmuz 2025'te kesinti toplamı 12.129 TL'ye yükseldi.

Ortalama işçi ücretinde (47.750 TL) Ocak 2025 tarihinde enflasyon nedeniyle yaşanan kayıp 1.894 TL iken Temmuz 2025 döneminde bu miktar 6.796 TL'ye yükseldi. Vergi ve enflasyon nedeniyle (işsizlik sigortası ve SGK primi kesintisi hariç) ocak ayındaki erime 4.831 TL iken bu miktar temmuz ayında 11.793 TL'ye yükseldi. Ortalama işçi ücretinin 7 aylık birikimli erimesi ise 58.450 TL oldu.

Raporda, ücretlerde yaşanan yaklaşık 1 trilyonluk bu erimenin, işçilerden sermaye sınıfına ciddi bir gelir transferi olduğuna dikkat çekiliyor.

Burada enflasyonun, işçilerden alıp zenginlere kaynak aktarmak suretiyle, işçi sınıfını yoksullaştıran bir emme basma tulumla işlevi gördüğü, adaletsiz vergi sisteminin ise gelir eşitsizliğini daha da derinleştirdiği vurgulanıyor.

Demokrasileri diktatörlük,

Sarayın ekonomisi, halkın sefaletidir!

Herhâlde ekonomi, insanların en fazla düşündüğü ama en az konuştuğu konulardan biri desek çok da yanlış bir şey söylemiş olmayız. Evet, pahalılıktan herkes şikâyetçi, kiralardan, fahiş fiyatlardan vb. Ama bir o kadar da kanıksama söz konusu ve bilirsiniz alışmak, çürümenin ilk adıımıdır.

Daha çok, tüm bu pahalılık, yoksulluk uzaklarda birilerinin sorunuymuş gibi davranarak, borçlardan utanarak, “mış gibi” yaşamakla olmuyor. Kimimiz ek iş ile, fazla mesai ile, kimimiz şans oyunlarına bel bağlayarak, belki kimimiz işi Allaha havale ederek çözüm arıyoruz. Doğrusu o ya, bu maaşlarla

yaşamının kendisi zaten bir mucize. Son dönemde, DYÖ Boya gibi örgütlü işçilerin ve mücadeleci sendikaların kararlılığı ile nispeten iyi sözleşmelere imza atıldı. İşçiler bunu birlik ve mücadele ile gerçekleştirdi, kazanmanın yolunu gösterdi.

Sarayın “öngörülen” enflasyon oranında zam politikası 2024’ten sonra 2025’i de işçi ve emekçiler için sefalet yılı olmaya aday yapıyor.

Bakalım IMF onaylı, Dünya Bankası onaylı, Sarayın himayesindeki bu ekonomik program işçilere geçen ay neler etmiş...

Yoksulluk sınırı dört asgarî ücrete dayandı

TÜRK-İŞ Konfederasyonu tarafından, çalışanların geçim koşullarını ortaya koymak ve temel ihtiyaç maddelerindeki fiyat değişikliğinin aile bütçesine yansımalarını belirlemek amacıyla her ay, düzenli olarak yapılan bu araştırmanın 2025 Temmuz ayı sonucuna göre; Ankara’da yaşayan dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 26.413,17 TL’ye,

Gıda harcaması ile giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamalarının toplam tutarı (yoksulluk sınırı) 86.036,38 TL’ye,

Bekâr bir çalışanın “yaşama maliyeti” de aylık 33.982,24 TL’ye yükseldi.

Daha önce de yazdık, işçi sınıfının sefaletini rakamlarla anlatmak anlamsız. Şimdi bir işçiyi çevirip, insanca yaşamak için en az 86 bin lira maaş almalısın desek, bize deli misin dedikten hemen sonra patron batır diyecektir. İşte kapitalizmin bu ideolojik zaferi okullarda, sendikalarda, medyada işlenen fikrin vücut bulmuş halidir.

Asgarî ücret, bu sözde geçim ücreti, çoktandır açlık sınırının altındadır ve makas her ay biraz daha açılmaktadır. Anlaşılan o ki, 2025 yılı asgarî ücreti, hedef enflasyona göre belirlendiğinde, daha ocak ayında açlık sınırının altında kalacaktır. Her ay bu rakamları derleyen konfederasyonlar, sendikalar ise sanki konunun muhatabı değilmişler gibi ıslık çalmaya devam ediyorlar.

Enflasyon rakamları; durum neyi gerektiriyorsa!

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) temmuz ayı enflasyon verilerini açıkladı. Buna göre temmuz ayında aylık enflasyon yüzde 2,06 olarak gerçekleşirken yıllık enflasyon yüzde 33,52 oldu.

İstanbul Ticaret Odası (İTO), Temmuz 2025’e ilişkin perakende ve toptan fiyat endeksi verilerini açıkladı. Buna göre İstanbul’da perakende fiyatlardaki yıllık artış oranı temmuzda yüzde 42,48 oldu. Bu oran, bir önceki ay yüzde 44,38 olarak kaydedilmişti.

Aylık bazda ise perakende fiyatlar yüzde 2,62, toptan fiyatlar ise yüzde 1,14 arttı. Geçen yılın aynı dönemine göre toptan fiyatlar yüzde 34,93 oranında yükseldi.

Bağımsız akademisyenlerin oluşturduğu Enflasyon Araştırma Grubuna (ENAG) göre enflasyon

temmuz ayında aylık yüzde 3,75 artarken, yıllık yüzde 65,15 oldu.

Her ay böyle muhtelif enflasyon rakamları çıkıyor karşımıza. Seç, beğen, al diyeceğiz ama öylesi bir şey de değil. Düne kadar nispeten gerçeğe yakın duran ENAG rakamları bile halkın yaşadığı enflasyonu yansıtmaktan uzak. Tersî mümkün değil. Zira bu tekelleri çağda fiyatları belirleyen ana aktör olarak büyük sermaye, enflasyonu gerekçe göstererek sürekli fiyat artışına giderken, diğer taraftan da ücretleri baskılayarak işçilerin alım gücünü düşürüyor ve işte bu bizler için “hissedilen” enflasyonu daha da yüksek hâle getiriyor. Yani bir maaşın kiraya yetmediği koşullarda enflasyonun düştüğünü söylemek sadece aklımızla alay etmektir.

İşsizlik üzerine notlar!

İşsizlik, işçiler için bir durumdur öncelikle. Nâzım’ın şiirindeki “tuhaf şeyler düşünmekle meşhur” dediği Galip Usta’nın hâli gibi:

“İşsiz kalırsam” diye düşündü
22 yaşında.

“İşsiz kalırsam” diye düşündü
23 yaşında.

“İşsiz kalırsam” diye düşündü
24 yaşında.

Ve zaman zaman işsiz kalarak
“İşsiz kalırsam” diye düşündü
50 yaşına kadar.

51 yaşında “İhtiyarladım” dedi,
“babamdan bir yıl fazla
yaşadım.”

“Şimdi 52 yaşındadır. İşsizdir.”

Galip gibiyiz vesselam...

Bugünkü hayat pahalılığı koşullarında işsizlik başa gelebilecek en kötü senaryolardan biri şüphesiz.

Son dönemin en ilginç tartışmalarından biri, sanayide daralma mı var yoksa genişleme mi? Bu sorunun cevabını daha geniş bir mecrada tartışmak daha faydalı olacaktır. Ama şu bir gerçek ki, sanayinin bazı dallarında mesela tekstilde inşaatta vb. daralma yaşanıyor.

Burada iş biraz akademisyenlere, sendikalara, meslek örgütlerine düşüyor. Biri, sanayide artan üretimin savaş ekonomisi ile ilişkisinin kurulması, diğeri ise başta tekstil ve inşaat olmak üzere sanayiden kopan işçilerin hizmet sektörlerine kayışı ve burada yaşadıkları üzerine olmalı.

İşsizlik rakamları TÜİK’e göre düşse de geniş tanımlı işsizlik yükselmeye devam ediyor.

İşçi sınıfı devlet-sermaye-sarı sendika kiskacında!

Şahin Uçar

Sermayeye hamuduyla, işçi-emekçilere kırıntı! İzlenen ekonomik politikaların özeti budur.

Mevcut iktidar, kapitalist tekellerin, parababalarının, uluslararası sermayenin isteklerini ikirciksiz uyguluyor. Her gün tekellerin istediklerine uygun olarak, işçi ve emekçiler daha da yoksullaşıyor. Her gün soframızdan bir dilim ekmeğimiz daha çalınıyor.

Türk-İş (yaptığı tek hayırlı iş diyebiliriz) tarafından hazırlanan açlık ve yoksulluk araştırmasına göre temmuz ayı açlık sınırı 26 bin 413 liraya, yoksulluk sınırı 86 bin 36 liraya yükseldi. Bekâr bir çalışanın yaşama maliyeti ise aylık 33 bin 982 liraya yükseldi.

Sayısı 8 milyon dolayında işçi, hâlen 22 bin 104 lira asgari ücretle yaşamını sürdürmeye çalışmakta.

TÜİK eliyle döndürülen yalan enflasyon tezgâhı ve vergi kesintileri yoluyla adeta işçi-emekçilerin kanını emiyorlar.

Devrimci işçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Merkezi (DİSK-AR) 2025 yılağustos dönemine ait Ücret Kayıpları İzleme Raporu bu konuda çarpıcı veriler içeriyor. Rapora göre, enflasyon ile vergilerin işçi ücretlerine 7 aylık toplam faturası en az 972 milyar lira oldu.

Yüksek enflasyon ile adaletsiz vergi ve kesintilerinin emek gelirlerini eritmeye devam ettiğine dikkat çekilen raporda, 2025'in 7'inci ayında, brüt işçi ücretlerinin yaklaşık yüzde 40'ının vergi, kesinti ve enflasyon nedeniyle eridiği belirtildi.

Öte yandan holdingler, büyük şirketler, bankalar rekor kârlar elde ediyor. Sitemin bir ucunda, çalışıp üretenler sefaletle mahkûm edilirken diğer tarafında; sağlanan muafiyetler, teşvikler, vergi indirimleri yada vergi aflarıyla patronlar ihya ediliyor.

Örneğin, Türkiye'nin en büyük sermaye grubu Koç Holding, yılın ilk 6 ayında 1 trilyon 222 TL hasılat elde etti ve 15 milyar 300 milyon TL kurumlar vergisi ödedi. Ödenen kurumlar vergisinin gelire oranı yüzde 1.3'tür. Oysa 2025 yılı için kurumlar vergisi oranı yüzde 25'tir. Finans sektöründeki şirketler için ise bu oran yüzde 30 olarak belirlenmiştir.

Örgütsüzlük ve kiskacın sendika ayağı!

Kıskaç daraldıkça "Geçinemiyoruz" sesleri daha da yükseliyor. Ancak uygulanan pervasız saldırı politikalarına set çekecek, daha insanca yaşanabilir ücret ve çalışma koşullarını kabul ettirebilecek bütünlüklü, örgütlü bir mücadele ortaya konulamıyor.

Az sayıdaki mücadeleciler sendikayı dışında tutarsak, Türkiye'deki sendikalar ana gövdesiyle devlet-sermaye sendikası konumundadır. İşçilerin hak ve çıkarlarını savunmak bir yana, işçileri denetim altında tutmakla görevlidirler. Türk-İş, Hak-İş, Memur-Sen vb. konfederasyonlar ile bunlara bağlı birçok sendikanın pozisyonu budur.

İşçilerin her toplu sözleşme sonrası, "Bizi satılar", "İhanet ettiler" diye yakındıkları bu sendikacıların "günahları" saymakla bitmez. Türk-İş ve Hak-İş'in son kamu işçileri sözleşmesi buna bariz örnektir. Ağustos sonunda AK Parti eliyle büyütülmüş memur sendikası Memur-Sen'in kerameti de görülecektir.

Türk-İş ve Hak-İş yöneticileri, 600 bini aşkın işçiyi kapsayan Kamu Çerçeve Protokolü'nde (KÇP) sefalet zammına imza attı. Bununla kalmadılar; bir sonraki dönem sözleşmesine kadar ek protokol, ara protokol gibi protokollerle ilave haklar talep edilmeyecek şeklinde bir anlaşmayı da onayladıkları ortaya çıktı.

KÇP masasına yüzde 90 zam talebiyle oturan Türk-İş ve Hak-İş, taleplerinin yüzde 66'sından vazgeçerek ilk altı ay yüzde 24'e imza attı. İkinci altı ay ise günlük 50 lira artı yüzde 11 zammı kabul ederek, yıllık yüzde 30 seviyesinde bir zam

toplu pazarlıkta kamu işçilerinin uğradığından daha büyük bir hezimetle süreci sonlandıracağını söylemek için kâhin olmaya gerek yok.

Gözler MESS grup sözleşmesinde

Asıl kavganın MESS grup sözleşmesinde yaşanması bekleniyor.

MESS sözleşmesi, özel sektörün en büyük sözleşmesi niteliğini taşıyor. Dolayısıyla, sadece metal işkolunu değil diğer özel sektör işkollarına da emsal teşkil ettiği için milyonlarca işçinin gözü bu sözleşmenin sonuçlarına çevrilmiş durumda.

Grup sözleşmesi masasına metal işkolunda ki 3 sendika ayrı tekliflerle oturuyor. Türk-İş'e bağlı Türk Metal 145 bin, DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş 11 bin, Hak-İş'e bağlı Özçelik-İş ise 2 bin dolayında işçiyi temsil ediyor. Hak-İş, Türk Metal'e tâbi hareket ediyor.

Türkiye sanayisinin en irilerini bünyesinde barındıran MESS patronları, "ekonomik kriz", "durgunluk" gibi gerekçelerle daha şimdiden işçileri en aza razı etmeye yönelik baskı ve işten çıkarma tehditlerini devreye koymaya başladı.

Metal patronlarının diğer kozu grev yasakları. Siyasi iktidar, metal işkolunda daha önceki sözleşme dönemlerinde de Anayasa'ya aykırı olduğu halde "milli güvenliği bozucu nitelikte" deyip grevleri yasakladı, ancak Birleşik Metal-İş üyesi işçiler bu yasağı tanımaya-

arak söke söke haklarını aldılar.

Sürece ilişkin değerlendirme yapan Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Özkan Atar, metal patronları ve iktidarın tutumlarına karşı deneyimli olduklarını belirterek, "Metal işçisi ne zorluk olursa olsun aşmasını bilir... Biz her durumda mücadeleye hazırız. Metal işçisi, hakları için mücadele edecek irade, kararlılık, tarihsel bilgi ve deneyime sahiptir," açıklaması yaptı.

Ücretleri giderek eriyen metal işçileri, düşük ücret dayatmalarını kabul etmeyeceklerini belirtiyor olsa da, açık ki sonucu örgütlülüklerinin düzeyi belirleyecek. Sağlam bir birliktelik, taleplerde ısrar, mücadelede kararlılık kazandırıcı olacaktır.

Ne kadar örgütlülük o kadar ekmek!

oranına onay verdiler. Böylece Mehmet Şimşek eliyle yürütülen "en fazla yüzde 30" bariyerine boyun eğdiler.

Önümüzde ağustos ayı sonuna kadar tamamlanması gereken 4 milyon memuru, 2,5 milyon memur emeklisini kapsayan 8'inci dönem toplu sözleşmesi ve eylül ayında başlayacak 150 bin metal işçisini kapsayan 2025-2027 yıllarında uygulanacak MESS grup toplu sözleşmesi var.

Memur-Sen, 2025 yılı itibarıyla sendikalı memurların yüzde 27'sini, toplam 6,5 milyon memur ve emeklisinin ise yaklaşık yüzde 17'sini temsil etmesine rağmen en fazla üyeye sahip sendika sıfatıyla sözleşmede tek yetkili sendika durumunda. Bizzat AK Parti eliyle büyütülen bu sendikanın,

Genel grev genel direniş!

Bir Sülün Osman öyküsü: “Konut Edindirme Sertifikası”

Hakkı Taşdemir

Osman Ziya Sülün. Sülün Osman adı ile bilinir. Tarihte kendine yer bulmuş bir dolandırıcıdır kendisi. İnsanları değişik yöntemlerle aldatarak kamu mülklerini (tramvay, saat kulesi vb.) satması ile fenomen olmuş dolandırıcılık maceraları Yeşilçam’da gerçekleştirilen pek çok filmde yer almıştır. Ben burada onun dolandırıcılık maceraları ile ilgili değilim. Bu şahsın yüzüzlüğünden söz edeceğim bir cümle ile. Kendisi 1962 yılında hükümlü iken hapisanede “alınteri ile yaşamak” konulu bir konferans vermiş, Aziz Nesin tarafından yazılan bir kitapta saygınlığının zedelendiği gerekçesi ile yazar hakkında dava açmıştır.

“Yüzüzlüğün bu kadarı da olmaz” dediğini duyar gibiyim. Demeyin lütfen. T.C. hükümetleri zaman zaman öyle yöntemlerle halkın cebinden parasını almışlardır ki, her biri Sülün Osman’ın yaptıklarına taş çıkartacak cinstendir. Bunlardan birinden söz ederek sürdürelim yazıyı.

“Konut Edindirme Yardımı” fonu adı ile bir fon kuruldu 1986 yılında. Amacı “çalışanları konut sahibi yapmak” olarak tanıtıldı bu fon. 1987 yılından itibaren her çalışanın ücretinden paralar kesildi bu fona. Burada biriken paraya devlet de katkı yapacak ve çalışanlar konut sahibi olacaklardı. 1995 yılı sonuna kadar tam dokuz yıl bu fona aktarılmak üzere kesinti yapıldı maaşlardan. Sonra “olmuyor, yapamıyorum” dedi devlet ve kesintileri durdurdu. Toplanan paranın da hak sahiplerine iade edileceğini duyurdu. Parayı iade etti etmesine de tam 13 yıl sonra, 2008 yılı temmuz ayında başladı bu paraların ödenmesine. Sembolik bir faiz eklenmesi ile. Konut edindirme vaadi ile yapılan kesintiler hak sahiplerinin ancak bir konut maketi alabilmeleri ile sonlandı böylece.

İktidar yanlısı medya kuruluşlarının amiral gemisi olan Hürriyet gazetesinde, “Gayrimenkul Sertifikası Modeli İle Konut Sahibi Olma Fırsatı” haberini okuyunca yukarıda yazdıklarım geldi aklıma. Buldukları yöntem ile “Sülün Osman’a” da Konut Edindirme Yardımı Fonu mucidi Turgut Özal’a da rahmet okutmuşlar. Yeminle.

İnsanları aldatmanın en kolay yollarından biri, küçük bir maliyetle büyük kazanç elde edebileceklerine inandırmaktır. Hele işin ucunda bir konut edinme hayali olunca kolayca kandırır ve rahatlıkla satarsınız bu hayali. Tam da öyle yapmışlar, “7,59 lira karşılığında bir sertifika al, sertifikalarını biriktir ve yeterli sayıda sertifika sahibi olunca konutuna sahip ol!”

Sertifika değerlerine +/- yüzde 5 fark gelecek. Dolayısı ile sertifika değeri de güvence altında. Gerçi bu konuda verilen güvence ısrarla savundukları “serbest piyasa ekonomisi” kurallarına aykırı ama olsun canım. Sertifika değeri güvence altında ya!

Şimdi gelelim işin aslını sorgulamaya...

2+1, 88 m² brüt alan işgal eden bir konuta sahip olabilmek için 863.276 adet sertifikaya sahip olmanız gerekiyor. Bunun parasal karşılığı ise 6.552.265 lira.

Şimdi aylık geliri 50.000 kira olan bir aile düşünelim. 88 m² brüt alana sahip mütevazı bir konut sahibi olabilmek için fedakârlık yapıp ailece açlık sınırı altında bir gelirle yaşamayı göze almış ve ayda 25.000 lira tasarruf yapıp bu para ile sertifika almayı düşünmüşler.

Bir yılda yapabilecekleri tasarruf 300.000 lira. Bu para ile bir yılda 39.526 adet sertifika alırlar.

Bu durumda ailenin o sözünü ettiğimiz mütevazı konuta sahip olabilmek için 22 yıl tasarruf etmesi gerekecek. Böyle bir şeyin mümkün olup olamayacağına yazıyı okuyanlar karar versinler. Sabredip 22 yıl sertifika biriktirdiler diyelim. O tarihe kadar satılmamış ev kalır mı?

Yani maksat dar gelirliyi ev sahibi yapmak değil. Peki ne? Çok açık. Kredi faizlerinin yüzde 60’ın üzerinde olduğu piyasada ücret geliri elde edenleri aldatıp onların birikimlerini yüzde 5 faizle kullanarak ucuz finansman sağlamak. Yani bunlar Sülün Osman’a rahmet okuturlar derken boşa konuşmuyorum...

İşe bir de şu açıdan bakalım; bu sertifikalı konut projesini “dar ve sabit gelirliyi konut sahibi yapmak” amacı ile geliştirdiler değil mi? Şimdi, bayındırlık birim fiyatlarını dikkate alacak olsak inşaat m²

maliyeti 19.000 lira. Bu para ile konut yapılamaz. Veriler TÜİK’ten alındığı için böyle düşük çıkıyor maliyet. Bu rakamı yüzde 80 yükseltmek gerek sağlıklı bir konut inşaatı için. Bu durumda m² maliyeti 34.200 liraya çıkar. Seksen sekiz m² konut da yaklaşık 3.100.000 liraya yapılır. Peki nasıl fiyatlandırılmıştı bu konut? 6.552.265 lira. Maliyetin iki katından fazla.

Dar gelirli için konut edinme modeli geliştirip de bu konutları maliyetinin iki katından fazla bir bedel ile satışa sunarsan, biraz hesap yapmasını bilen fark eder senin nasıl ahlaksız bir tezgâh içinde olduğunu...

Peki ne olacak? Bir süre sonra insanlar vazgeçecekler bu proje için para biriktirmekten. Biriken paralarını da geri alacaklar yüzde

5 faiz eklemesi ile. Gelir artışı elde edecekler sözüm ona.

Şimdi yine konut sahibi olabilmek için yılda 300.000 lira biriktiren aileyi ele alalım.

Aile üçüncü yıl sonunda kararından vazgeçip sertifikalarını nakde çevirmek isterse 3 yıl zarfında biriktirdiği 900.000 liralık sertifika karşılığında 993.037 lira alacak. Eğer bu tasarrufunu vadeli banka mevduatında değerlendirmiş olsa idi yüzde 45 oranındaki güncel vadeli mevduat faizi ve her yıl faiz oranlarının yüzde 5 düşeceği varsayımı ile üç yılın sonunda eline geçecek olan para 1.794.150 lira olacaktı. Ailenin kaybı yaklaşık 800.000 lira.

İşte konut edindirme sertifikası gerçeği.

Kahrolsun yağma-rant-sömürü düzeni!

Şimdi, direniş zamanıdır

Memlekette "geniş tanımlı işsizlik" yüzde 33 dolayında. Ocaktan bu yana zamlanmayan tek şey ise maaşlar. Kamu işçisi sefaletle itildi, şimdi sırada kamu emekçileri var. Okullar açılmak üzere, herkes banka hesabına korkuyla bakıyor. Kış geliyor...

Bir deyim vardır; "Kuzuyla ağlar kurtla güler"...

Bizdeki sendika mafyası genel grev için hazırlanmak şöyle dursun, dijital mecraların dışında gerçekleşen bir açıklama yapmaktan aciz. Mesela MESS görüşmeleri yaklaşmakta ve Türk Metal Sendikası üyelerine, "Yüzde 15 mi zam istersiniz yüzde 25 mi?" diye sormaktadır. Aynı sendikanın işçi aidatıyla yapılmış Kıbrıs'taki otelinde ise bir gece kalmak

22 bin liradır!

İşçi sınıfı bugün her açıdan esirdir ve kendi kendine söylenmek, küfretmek, sızlanmak maalesef karın doyurmuyor.

Esaret zincirlerini kıracak olan örgütlenmedir. Örgütlenmenin önünü açacak olan; biri bin eden, uzağı yakınlaştıran, aklı özgürleştiren ve güzelleştiren direniştir, direnişe geçmektir.

Örgütlenmek, hem gereklidir, hem mümkündür, hem zorunludur. Başka çıkış yolu yoktur. Örgütlü bir işçi sınıfı yarınını kazanabilir.

Şimdi, direniş zamanıdır.

FEK: Gazze'de açlık soykırım silahıdır

Filistin'de her gün en az 4 çocuk açlıktan öldürülüyor. Filistin'de her gün en az 28 kişi gıda kuyruğunda beklerken siyonist İsrail ve ABD, emperyalistler tarafından öldürülüyor.

Filistinlilerin açlıkla ölüme terk edilmesine karşı Filistin Eylem Komitesinin (FEK) çağrısıyla yüzlerce kişi İstanbul Kadıköy'de eylem yaptı.

Kadıköy sokaklarında ablukaya, soykırıma, açlığa karşı tencere ve tavalarla ses çıkarak, "Kınamak yetmez direnişe tam destek ver", "Hamaseti bırak ticareti kes", "Filistin halkı yalnız değildir", "Gazze'de çocuklar açlıktan ölüyor", sloganlarıyla beraber Khalkedon Meydanı'na yüründü.

Yürüyüşün ardından yapılan açıklamada, siyonist rejimle, ticari ve askerî ilişkileri sürdüren Türkiye'nin, İsrail ile imzalanmış anlaşmaları feshetmesi, suç ortaklığına son vermesi istendi.

İEB: Sendika bürokratları bizim hakkımızı koruyamaz!

İşçi Emekçi Birliği (İEB) İstanbul bileşenleri, devrimci siyasal bir sınıf hareketi için çalışmalarını sürdürüyor. Bu kapsamda hazırlanan işçi bülteninin; Söğütlüçeşme, Cevizlibağ, Avcılar, Kartal, Altunizade ve Haramidere sanayii sitesinde dağıtımı yapıldı.

Okmeydanı, Kadıköy, Nurtape, Esenyurt ve 1 Mayıs Mahallesi'nde ise duvar gazeteleriyle "Açlık sınırının altındaki asgarî ücrete mahkûm değiliz! İnsanca yaşamak için beklemek, birilerinden medet ummak, şükretmek, susmak, sızlanmak, söylenmek çare değil. Tek çözüm mücadele, direniş, örgütlenme!" diye seslenildi.

Savunma işçilerinin direniş çadırına ziyaret

İEB, Harb-İş Sendikası'na bağlı savunma sanayi işçilerinin Kartal Meydanı'nda kurduğu "Emek ve Dayanışma" çadırını 28 Temmuz'da ziyaret etti. Burada kamu işçileri TİS süreciyle ilgili konuşmalar yapıldı.

Savunma işçilerinin kalifiye işçi olmalarına rağmen ücretlerinin ve sosyal haklarının çok düşük olduğunu söyleyen Harb-İş üyeleri, kamu

işçilerinin imzalanan sözleşmeyle sefaletle mahkûm edildiğini belirttiler.

Kazanmak için Türk-İş yönetiminin daha militan, merkezi, genel grevi hazırlayan eylemler yapması gerektiğini belirten Harb-İş İstanbul Şubesi bugüne kadar; iş yavaşlatma, E-5 yolunu kesip yürüme, AK Parti il binası önünde eylem yapma, çadır direnişi gibi bir dizi eylem örgütledi.

Dayanışma ziyareti yapılan sohbetlerle sonlandırıldı.

Siyaset bilimci ve tarih profesörü Mete Tunçay hayatını kaybetti

Osmanlı ve Türkiye'deki sol hareketlerin tarihi ve Batı'da Siyasal Düşünceler üzerine çalışmalarıyla tanınan Prof. Dr. Mete Tunçay, 89 yaşında hayatını kaybetti.

Sağlık sorunları nedeniyle bir süredir İstanbul Etiler Huzurevi Yaşlı Bakım ve Rehabilitasyon Merkezinde kalan siyaset bilimci ve tarih profesörü Mete Tunçay hayatını kaybetti.

Kendi alanında ülke sınırlarını aşan bir saygınlığı olan Tunçay'ın cenazesi 18 Ağustos'ta Levent Afet Yolal Camiinden kaldırılarak, Feriköy Mezarlığında toprağa verildi.

Mete Tunçay kimdir?

1936'da İstanbul'da doğdu. A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesinde okudu. Aynı kurumda 1961'de siyasal bilimler doktoru, 1966'da siyasal teoriler doçenti oldu. 1972-1973 yıllarında DİSK'te araştırma uzmanlığı görevini yürüttü. 1979'da SSCB Bilimler Akademisi konluğu olarak Sovyetler Birliği'nde, 1979-1980'de Fulbright bursuyla ABD'deki Stanford Üniversitesi Hoover Kurumunda araştırmalar yaptı.

1984'te Tarih ve Toplum dergisini yayımlamaya

başladı. Türkiye Ekonomik ve Toplumsal Tarih Vakfı'nın kuruluşunda yer aldı ve aynı kurumun yayımladığı Toplumsal Tarih dergisinin yöneticiliğini yaptı. Bilgi Üniversitesi Tarih Bölümünün kurucu başkanı ve uzun yıllar bu bölümde çalışmaları yürüttü.

Yayımlanmış eserleri

Türkiye'de Sol Akımlar 1908-1925... Batı'da Siyasal Düşünceler Tarihi I-II-III... Sosyalist Siyasal Düşünüş Tarihi I-II... TC'nde Tek-Parti Yönetiminin Kurulması 1923-1931... Eski Sol Üzerine Yeni Bilgiler... Bilineceği Bilmek... 1923 Amele Birliği... Türkiye'de Sol Akımlar II, 1925-1936... Cihat ve Tehcir: 1915-1916 Yazıları... Mustafa Suphi'nin Yeni Dünya'sı... Eleştirel Tarih Yazıları... Beynelmillel İşçiler İttihadı... Türkiye Halk İştirakiyun Fırkası (1920-1923)... Türkiye Sol Tarihine Notlar: Tarih ve Toplum Yazıları... Bilineceği Bilmek: Türkiye'de Siyasal Gelişmenin Evreleri ve Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Sol Akımlar...

Topyekûn saldırılara karşı,

İşçi-Sen temmuz-ağustos faaliyetleri...

İşçi Birlikleri Sendikası (İŞÇİ-SEN) İstanbul Temsilciliği, temmuz ve ağustos aylarında faaliyetlerini ve örgütlenme çalışmalarını yoğun bir şekilde sürdürdü.

Gazetemize ulaştırılan faaliyetlerin bir kısmı şöyle:

* Bileşeni olduğumuz İşçi Emekçi Birliğiyle Kartal'da toplu sözleşme hakları ve insanca bir ücret için direnen Türk Harb-İş Sendikasının savunma işçilerinin emek ve dayanışma çadırına 28 Temmuz Pazartesi günü dayanışma ziyareti gerçekleştirdik.

* 3 Ağustos günü Aydınlı, Orhanlı ve Konaşlı'daki sınıf kardeşlerimizi örgütlenme dönük "İşçi Birliklerine Katıl, İşçi-Sen'e Örgütlen" ve "Tüm Sorunların İçin İşçi-Sen'e Ulaş" başlıklı afişlerimizle çağrıda bulunduk. Günü, temsilciliğimizde avukatlarımızın da katılımıyla işçi kahvaltısında devam ettirdik. İş hukukunun, sendikalaşmanın ve örgütlenmenin tartışıldığı buluşmada, avukatlar işçilerin yaşadıkları mobbing ve hukuk dışı uygulamalara karşı çözüm önerileri dile getirildiler.

* İşçi Gazetesi'nin "Örgütlülük yoksa açlık, sefalet, hiçe sayılma var" manşetiyle çıkan 227. sayısını 10 Ağustos günü Kartal Karlıktepe Mahallesi'nde sınıf kardeşlerimizle buluşturduk.

* Hepsijet işçilerini direnişlerinin 22. gününde Gebze Hepsiburada operasyon merkezi önünde gerçekleştirdikleri basın açıklamasına katılarak destek verdik. Ayrıca İşçi Gazetesi'nin 227. sayısında bulunan "Hepsiburada değil hepsi tutsak" iş yeri teşhir yazısını işçilerle buluşturduk.

* 15 Ağustos günü Kartal merkezde bulunan çarşı durağında işçileri, emekçileri bildiri dağıtımıyla İşçi-Sen'de örgütlenmeye çağırdık. Açtığımız stant ile İşçi Gazetesi'nin 227. sayısının dağıtım faaliyetini de gerçekleştirdik.

* 17 Ağustos günü Kartal esnafı ve halkına yönelik İşçi Gazetesi'nin dağıtım faaliyetini ve İşçi Emekçi Birliği ile İŞÇİ-SEN'in örgütlenmeye yönelik bildirimlerini dağıttık.

* Kocaeli Dilovası'nda Birleşik Metal-İş sendikası öncülüğünde direnişlerini sürdüren Omsa Metal işçilerini ziyaret ederek dayanışma mesajımızı ilettik.

... İŞÇİ-SEN İstanbul Temsilciliği, haftanın belirli günleri saat 18.00-21.00 saatleri arasında açıktır. Sosyal medya kanallarımız veya 0 531 796 19 17 iletişim numaramız üzerinden hangi günlerde açık olduğunun bilgisini alıp, örgütlenme çalışmalarımıza katılabilirsiniz...

Emine Ana hayatını kaybetti

Devlet tarafından 1995 yılında gözaltında kaybedilen Hasan Ocak'ın annesi, Cumartesi Anneleri'nin simge ismi, devrimcilerin EmineAna'sı, Emine Ocak hayatını kaybetti.

1995 yılında devlet güçlerinin İstanbul Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirdiği katliam ve halkın direnişi sürecinde kaçırılıp kaybedilen oğlu Hasan Ocak'ın akıbetini öğrenmek ve sorumluların yargılanmasını sağlamak için başlattığı adalet mücadelesiyle hafızalara kazınan Emine Ocak, 23 Temmuz'da hayatını kaybetti.

Cumartesi Anneleri, İnsan Hakları Derneği (İHD) ve Ocak Ailesi tarafından yapılan ortak açıklamada, "Cesaretiyle, ısrarı ve kararlılığıyla hakikat ve adalet mücadelemizin en güçlü sesi Emine Ocak'ı kaybettik," denildi.

Hasan Ocak'ın kaybedilmesi ve Emine Ana'nın mücadelesi

Emine Ocak'ın hayatı, oğlu Hasan Ocak'ın kaçırılıp kaybedilmesiyle birlikte bir hakikat ve adalet yürüyüşüne dönüştü. Emine Ocak ve ailesi, devlet kurumları nezdinde başvuru yapmadık yer bırakmadı. 58 gün sonra Hasan Ocak'ın işkenceyle katledildiği ortaya çıktı; bedeninin Beykoz'da kimsesizler mezarlığına gömüldüğü anlaşıldı.

Hasan Ocak'ın kaybedilmesi, Türkiye'de gözaltında kayıplar gerçeğini görünür kıldı ve Emine Ocak'ın önderliğinde bir toplumsal harekete dönüştü. Her hafta Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen kayıp yakınlarının sessiz ve kararlı direnişi, kısa sürede kamuoyunun vicdanında büyük yankı buldu.

Cumartesi Anneleri'nin simgesi

Emine Ocak, Cumartesi Anneleri'nin simgelerinden biri olarak tarihe geçti. Yaşlı bedeniyle, kararlı ve mağrur duruşuyla yıllar boyunca meydanda dimdik duran Emine Ana, susturulmak istenen binlerce annenin sesi oldu. Her hafta kararlılıkla Galatasaray

Meydanı'na çıkan anneler, "Failer yargılsın, kayıplar bulunsun" diyerek Türkiye'de cezasızlık rejimine karşı en güçlü toplumsal itirazı örgütledi.

Emine Ocak'ın direnişi, sadece bir annenin kişisel arayışı değil; Türkiye'de devlet şiddeti, faili meçhuller ve gözaltında kaybetmelere karşı bir toplumsal hafıza ve vicdan inşasıydı. Devletin inkâr ve bastırma politikalarına rağmen Emine Ana ve çocukları, eşleri, yakınları kaybedilenler, gerçeğin izini sürmekten bir an olsun vazgeçmedi.

Mücadelemizde yaşayacak

Naaşı Galatasaray Meydanı'ndan uğurlanan Emine Ana'nın cenazesi Gazi Cemineye götürüldü. Burada yapılan son uğurlama töreninde kayıp yakınları, insan hakları savunucuları, hukukçular, siyasetçiler ve aydınlar burada yapılan törende son kez söz aldı.

Ardından Emine Ocak, oğlu Hasan Ocak ve eşi Baba Ocak'ın da bulunduğu aile kabristanlığına defnedilmek üzere Gazi Mezarlığına götürüldü. Emine Ana'nın uğurlama törenine katılan kitle cemevinden mezarlığa; "Emine Ocak ölümsüzdür", "Kaybedenler, kaybedecek" ve "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganlarıyla yürüdü.

Kavgası kavgamızdır! Mücadelemizde yaşayacak!

Halklar Filistin için meydanlarda

Siyonist İsrail'in, batılı emperyalist devletlerin desteğiyle Gazze'den başlayarak Filistin halkına dayattığı imha ve işgal saldırısı sürerken, dünya halkları temmuz-ağustos aylarında da birçok merkezde meydanlara yürüyerek soykırımcı İsrail'i ve ona destek veren devlet yönetimlerini lanetledi.

Eylemlerde yapılan konuşmalarda, Gazze'de her gün onlarca çocuğun açlık nedeniyle hayatını kaybettiğine dikkat çekilerek, İsrail'in tüm dünyanın

gözleri önünde pervasızca cinayet işlediği, İsrail'e destek veren devletlerin de bu suça ortaklık yaptığı vurgulandı; "Gazze'yi açlığa mahkûm etmeye son verin!" denilerek Filistin halkına yönelik saldırıların son bulması istendi. İsrail'in 7 Ekim 2023'ten bu yana devam eden bombardımanı sonucunda Gazze büyük oranda yıkıldı. Saldırılarda bugüne kadar, çoğunluğu kadın ve çocuk olmak üzere en az 60 bin 430 Filistinli yaşamını yitirirken, 150 binden fazla kişi yaralandı.

Gazze'de gıda, su ve ilaç gibi temel ihtiyaçlara erişim neredeyse tamamen durma noktasına gelirken, son gelişme olarak İsrail Güvenlik Kabinesinin, Gazze'nin tamamen işgal planına onay verdiği açıklandı.

Dünya halklarının Filistin halkıyla dayanışma eylemlerinin bir kısmı şöyle:

AVUSTRALYA

Avustralya'nın Sydney, Melbourne ve Adelaide şehirlerinde yüzbinlerce kişi, siyonist İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarını protesto etmek için meydanlardaydı... Sydney'de düzenlenen gösteriye yaklaşık 100 bin kişi katıldı. Göstericiler, "Filistin'e özgürlük" ve "Gazze'ye adalet" sloganlarıyla Avustralya hükûmetine çağrıda bulunarak Filistin devletinin resmen tanınmasını talep etti.

FAS

"Fas Filistin'e Destek ve Savunma Girişimi"nin çağrısıyla ülkenin kuzeyindeki Tanca kentinde düzenlenen Gazze ile dayanışma yürüyüşünde, binlerce Faslı Gazze'deki sivillerin korunmasını, İsrail'in Filistinlileri Gazze'den çıkarma planlarının engellenmesini ve İsrail'in açlık dayatmasına son verilmesini talep eden sloganlar attı.

TUNUS

"Gazze'deki Ablukayı Kırma İçin Mağrip Direniş Filosu" ve "Filistin Ortak Eylem Koordinasyonu" tarafından düzenlenen protesto gösterisine katılan yüzlerce gösterici, Gazze'de devam eden soykırımı, ablukayı ve açlığı kınayan sloganlar attı.

FRANSA

Fransa'nın başkenti Paris'te Filistin ile dayanışma göstermek için bir araya gelen göstericiler, ellerinde pankartlar ve Filistinli çocukların fotoğraflarını taşıyarak yürüyüş düzenledi. Göstericiler, yürüyüş sırasında İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarını protesto etti.

BELÇİKA

Başkent Brüksel'de İsrail Büyükelçiliği önünde toplanan emekçiler, insanî yardımın önündeki engellerin kaldırılmasını, Filistin halkına yönelik saldırıların durdurulmasını talep ettiler.

ABD

ABD'nin New York kentinde, Gazze'ye destek amacıyla düzenlenen eylemde aralarında New York Eyalet Meclisi Üyesi Marcela Mitaynes'in de bulunduğu çok sayıda kişi polis tarafından gözaltına alındı... Eyleme katılanlar, İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarını protesto ederken polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

YUNANİSTAN

Başkent Atina'da Sintagma Meydanı'nda bir araya gelen Atinalı emekçiler, "Özgür Filistin" sloganlarıyla Filistin halkına dayanışma elini uzattı.

İSPANYA

Başkent Madrid başta olmak üzere birçok şehirde Filistin'e destek için gösteriler organize edildi... İsrail'in Gazze'deki ambargosunu yıkmak için 44'ten fazla ülkede sivil girişimlerde bulunan "Küresel Gazze Hareketi"nin öncülük ettiği gösteriye katılan İspanyalılar, Filistin bayrakları taşıyarak, "Katil İsrail", "Özgür Filistin" ve "Soykırımı durdurun" gibi sloganlar attılar.

ALMANYA

Almanya'nın Münih kentinde binlerce kişi İsrail'in Gazze'de gerçekleştirdiği saldırıları ve bu saldırılara destek verdiği gerekçesiyle Alman hükûmetini protesto etti... Eylemi uluslararası dayanışmanın bir göstergesi olarak tanımlayan eylem komitesi, Filistin halkına yönelik saldırıların son bulmasını ve Almanya'nın İsrail'e verdiği desteğin sonlandırılmasını istedi.

ŞİLİ

Gazze'de süren gıda krizine dik-kati çekmek isteyen binlerce Şilili ellerinde boş tencerelerle başkent Santiago'nun en büyük caddesinde yürüdü... Protestoya yoğun katılım gösteren Şilililer, taşıdıkları döviz ve pankartlarda "Sessizliğin seni suç ortağı yapar", "Şili açlığa sessiz kalmıyor" ve "Soykırımcılar ile onların suç ortaklarını affetme, unutturma" gibi ifadelerle yer verdiler.

İNGİLTERE

Ülkenin dört bir yanından başkent Londra sokaklarına akan işçi ve emekçiler, düzenledikleri gösteride bir kez daha "Ateşkes hemen şimdi" ve "Filistin'e Özgürlük!" diye haykırdılar. Alkışları ve sloganlarıyla, pankartları ve dövizleriyle yürüyen

yüz binin üzerinde insan, iktidara yeni gelen İşçi Partisine seslenerek, İsrail'le ticari ilişkilere derhal son verilmesini, silah satışının sonlandırılmasını ve kalıcı ateşkes ilan edilmesini talep etti.

İSRAİL

Siyonist rejim Gazze'de katliamlarını sürdürürken, İsrail'de 17 Ağustos'ta, Gazze savaşının başından bu yana düzenlenen en geniş katılımlı protestolar gerçekleşti. Eyleme ülke çapında 1 milyon kişinin katıldığı belirtildi.

İsrail hükûmetinin Gazze şehrini işgal planlarına karşı çıkan ve rehinelere geri alınması çağrısı yapan eylemciler, başta Tel Aviv ve Kudüs olmak üzere büyük kentlerde sokaklara çıktılar. Yolları ve otoyolları kapatan göstericiler savaşın sona ermesini talep ettiler. Ülkede ayrıca protesto amacıyla bir günlük grev de yapıldı. Grev yüzlerce yerel yönetim, işletme, üniversite, teknoloji şirketi ve diğer kuruluşlar katıldı.

Arjantin'de "Mücadele Cephesi" sokakta!

Arjantin'de sendikaları öncülük ettiği "Mücadele Cephesi"nin çağrısıyla bir araya gelen binlerce kişi, artan yoksulluk ve iş güvencesizliğine karşı hükûmetin politikalarını protesto etti.

Arjantin'de yüzlerce sendika, üniversite bileşenleri, emekliler ve kayıt dışı çalışanlar, Devlet Başkanı Javier Milei'nin sert kemer sıkma politikalarına ve kamu kesiminde planladığı kapsamlı sermaye politikalarına karşı sokaklara çıktı. Gerçekleşen miting, ülkede son dönemin en geniş katılımlı toplumsal direnişlerinden biri oldu.

Geniş cephe, ortak talepler

Protestolara kamyoncular, petrol ve çelik işçileri, banka emekçileri ve kamu çalışanlarının konfederasyonları öncülük etti. Yürüyüşe, üniversite öğrencileri, akademisyenler, kültür-sanat çalışanları ve bağımsız toplumsal örgütler de katıldı.

Haziran ayında kurulan "Egemenlik, Onurlu Çalışma ve Adil Ücret için Mücadele Cephesi" farklı sektörleri aynı çatı altında birleştirdi. Bu birliktelik, Arjantin'de toplumsal muhalefetin giderek daha örgütlü ve çok

bileşenli hâle geldiğinin göstergesi.

"Krizin bedelini halk ödemeyecek"

Eylemler sırasında yapılan konuşmalarda, hükûmetin ekonomi politikalarının sadece yoksulları ve çalışanları hedef aldığı, kriz yükünün sermayeye ve büyük şirketlere yüklenmesi gerektiği vurgulandı.

Sendika temsilcileri, bu kemer sıkma dalgasına karşı mücadeleyi büyütme ve ülke genelinde daha yaygın grevler örgütleme çağrısı yaptı.

ABD'de Boeing işçileri greve gitti

ABD'nin St. Louis bölgesinde bulunan Boeing şirketinde savaş üretiminde bulunan 3 bin 200 makinist sendikalarının şirketle anlaşamaması sonucunda greve gitti.

Grev, işçilerin üyesi olduğu IAM sendikasının (Uluslararası Makinistler ve Havacılık İşçileri Derneği) yaptığı açıklamayla duyuruldu.

Sendika, işçilerin Boeing'in sunduğu sözleşme tekliflerini yetersiz bulduğunu ve "havada kalan vaatlere" artık inanmadıklarını belirtti.

İlk teklif yüzde 20 maaş artışı ve daha fazla izin içerirken, revize edilen yeni teklifte dört yıl içinde yüzde 40 maaş artışı öngörülüyordu. Ancak bu teklif de işçiler tarafından reddedildi.

IAM sendikası, Kuzey Amerika genelinde savunma, havacılık, ulaşım ve sağlık gibi sektörlerde yaklaşık 600 bin üyesi bulunan güçlü bir örgüt.

Geçtiğimiz yıldan bu yana hem üretim kalitesi sorunları hem de uzun süreli grevlerle sarsılan Boeing, 2025 Temmuz ayında 22,7 milyar dolar gelir açıklamıştı. Bu rakam, Boeing'in son altı yılda açıkladığı en yüksek çeyreklik gelir olarak kaydedildi.

Almanya'da döner işçileri ilk toplu sözleşmeyi kazandı

Almanya'nın Murr kentinde bulunan ve çoğu göçmen 120 işçinin çalıştığı BİRTAT döner işletmesinde işçilerin grevi kazanımla sonuçlandı.

Toplu iş sözleşmesiyle, BİRTAT'taki başlangıç maaşı 1 Ağustos 2025 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere brüt 2 bin 600 avro olarak belirlendi. Ayrıca, en üstte yüzde 17'ye varan iki aşamalı bir ücret artışı üzerinde anlaşmaya varıldı ve bu artış 31 Aralık 2026 tarihine kadar geçerli olacak.

İşçilerin onayına sunulan sözleşme yüzde 89 "evet" oyuyla kabul edildi. Böylece sektördeki ilk toplu sözleşme hayata geçirilmiş oldu. Sonuç işçiler arasında

alkışlar ve kucaklaşmalarla karşılandı.

İşyeri Temsilciliği Başkanı Muzaffer Doğaner, "İki haftalık kararlı duruş ve birliğimiz bizi zafere taşıdı," dedi.

Savaşların ekonomi politiği*

Geride bıraktığımız haziran ayında gerçekleşen NATO zirvesinde ABD'nin önerisi ile çok önemli bir karar alındı. Buna göre NATO üyesi ülkeler önümüzdeki on yıl içerisinde askerî harcamalarını (onlar "savunma harcamaları" diyorlar) GSYH tutarlarının yüzde 5'i seviyesine çıkaracaklar.

Karara İspanya karşı çıktı ve kabul edilse dahi katılmayacağını açık bir dille ifade ederken İtalya da çekimser kaldı. Bu ikisi dışında kalan tüm NATO üyelerinin kabul etmesi ile kesinleşen kararın Türkiye açısından ne ifade ettiğine bakalım.

Türkiye'nin 2024 yılı GSYH tutarı 1,35 trilyon USD, bunun yüzde 2,5'i 33,75 milyar USD ediyor. Bu tutar Türkiye'nin güncel askerî harcamalar tutarı. Önümüzdeki 10 yıl zarfında ülkede GSYH hiç artmasa bile 10 yıl sonra bu harcama tutarı iki katına çıkıp 67,5 milyar USD olacak. Aradaki fark bu ülkede yaşayanların refahından çalınmış para anlamına gelmekte takdir edebileceğiniz gibi.

Peki, bu para ile neler yapılabilir?

Örneğin, ülkede olası bir depremten etkilenme riski olan yaklaşık 7 milyon bina bulunmakta. Bunların depremde korunacak biçimde sağlamlaştırılması, bunun mümkün olmaması hâlinde yıkılıp yeniden inşa edilmesi için gereken para yaklaşık 20 trilyon lira.

Şimdi başa dönelim; askerî harcamalar için taahhüt edilen artış 33,75 milyar USD. Güncel kurdan 1,3512 lira (yazı ile bir trilyon üç yüz elli milyar lira) etmekte. Basit bir hesap yapalım şimdi de; $20/1,35 = 14,8...$ Demek oluyor ki Türkiye ABD'nin talebi üzerine askerî harcamalarını iki katına çıkarmamış olsa, başka hiçbir kaynağa gereksinme olmaksızın ülkedeki tüm riskli konutları yenileyebilecek 15 yıla kalmadan...

Bu paranın harcanabileceği başka yerler de bulunabilirdi elbette. Örneğin bu paranın 500 milyarı ile 20 milyon öğrenciye ders yılı boyunca bir öğün doyurucu yemek verebilir, kalan 850 milyarın üç yüz ellisi ile yüksek öğrenimdeki tüm öğrencilere kredi verebilir, üstelik hâlen ödenmekte olan kredileri iki katına çıkarabilirdik. Yine de bitmezdi bu para. Görüldüğü gibi askerî harcamalara yönelik artışın alternatifi halkın refah düzeyinin artışı. Bu durum sadece Türkiye için değil tüm dünya için geçerli.

Küresel boyutta bir örnek ile devam edelim. Küresel düzeyde askerî harcamalar tutarı 2024 yılında 2,718 trilyon USD olarak gerçekleşti. Bu tutar bir önceki yıl 2,43 trilyon USD idi. Aradaki fark 288 milyar USD.

Sadece 2024 yılında gerçekleşen artış, dünyanın yaşamakta olduğu önemli sorunlardan birine, söz gelimi açlıkla mücadeleye ayrılmış olsa idi açlık sorunun çözümünde ne düzeyde bir aşama kaydedileceğinin tahminini bu yazıyı okuyan arkadaşlarıma bırakmak istiyorum. Bir açıklayıcı not ekleyeyim. FAO (BM tarım ve gıda örgütü) 2024 yılı raporuna göre küresel açlık sorunları ile baş edebilmek için yılda 17 milyar USD tutarında harcama yapmak yeterli olacak.

Bütün bunlardan anlaşılabilirliği gibi savaşlar ya da savaş hazırlıkları nedeni ile artan askerî harcamalar ekonomik kaynakların doğru biçimde kullanılmalarını engellemekte, ülkeleri eğitim, sağlık, sosyal refah, altyapı yatırımları gibi alanlarda harcama yapmaktan uzaklaştırmaktadır.

(*) Hakkı Taşdemir'in Kaldıraç dergisinin 289'uncu sayısında yayımlanan "Savaş ve İşçi Sınıfı" yazısından...

TPI grevcisi; “Geri adım atmayacağız!”

TPI Compozites, ABD sermayeli bir şirket. Rüzgâr türbinleri üretimi alanında bir dünya tekeli. İzmir’de, Çiğli ilçesine bağlı Sasalı ve Menemen’de bulunan iki fabrikada faaliyet gösteriyor. İki fabrikada yaklaşık 2200 işçi çalışıyor. İşçiler, Petrol İş Sendikasında örgütlenerek, hayli çetin geçen bir mücadele süreci sonunda 2022 yılı temmuz ayında ilk toplu sözleşmeyi imzalamayı başardılar.

Petrol-İş Sendikası İzmir Şubesi ile TPI yönetimi Ocak 2025’te ikinci kez toplu iş sözleşmesi (TİS) masasına oturdu. İşçiler yüzde 120 oranında zam talep ederken, TPI yönetiminin ilk teklifi yüzde 30 oldu. TİS anlaşmazlıkla sonuçlandı. Bir dizi meslek hastalıklarına da yol açabilen ağır çalışma koşulları ve dayatılan sefalet ücretini kabul etmeyen işçiler, 13 Mayıs’ta greve çıktılar.

Grev kararlılıkla sürerken TPI patronu grevin 37’nci gününde teklifini yüzde 50’ye, bu teklif de reddedilince grevin 70’inci gününde yüzde 80’e çıkardı.

Sendika, işçilerin de talebiyle bu teklifi fabrika önüne sandık kurarak işçilerin onayına sundu. Yapılan oylamada 514 “evet” oyuna karşı 1262 “hayır” oyu ile “greve devam” kararı çıktı.

Çiğli Organize Sanayi Bölgesinde 15-16 Haziran yürüyüşü, Menemen’de miting ve grev alanında birçok eylem ve etkinlik gerçekleştiren TPI işçilerinin grevi üçüncü ayını geride bıraktı. İşçiler kararlı; “biz kazanacağız” diyorlar...

İzmir İşçi-Sen Temsilciliğinin grevin 90’ıncı gününde TPI Menemen fabrikası T2’de bir işçi temsilcisi arkadaşla yaptığı kısa söyleşiyi okurlarımızla paylaşıyoruz...

Bugün greve başlayalı tam 90 gün oldu. Süreç nasıl gidiyor? Kaç kere masaya oturdunuz? Özetler misiniz?

Süreç ocak ayı itibariyle başlayıp, 13 Mayıs’a kadar devam etmiştir. Bu süre zarfında 5 oturum gerçekleştirilmiş, TPI Compozites yönetimin yüzde 30 sefalet dayatmasıyla karşı karşıya kalınmıştır. Bunun sonucunda da grev kaçınılmaz bir son oldu.

Greve çıkıldıktan sonra TPI yönetimi adeta sessizliğe büründü ve müzakere masası için bir ay boyunca adım atmadı. Bu sürede grevimiz doludizgin ilerlerken TPI yönetimi 18 Haziran tarihinde sendikamızı müzakere masasına davet etti.

Yeni tekliflerini, yan haklar dâhil yüzde 50 olarak belirlemişler. Şube

yönetimi ile konuşarak temsilciler ve biz çalışanlar bu rakamı kabul etmediğimizi söyledik. Bunun sonucunda da greve devam kararı alınmıştır.

Grevimiz devam ederken 9 Temmuz tarihinde TPI yönetimi tekrar toplantı talebiyle sendikaya davette bulundu. Yüzde 50 rakamı verirken “bunun üstüne asla çıkamayız” diyen TPI yönetimi, yeni rakamlarını yan haklar dâhil yüzde 70’e çektiklerini söylediler. Ve yine verebileceğimiz en üst rakam bu diyerek, bir an önce bu işin bitmesini istemiştir.

Tekrardan şube yönetimi, temsilciler ve biz çalışanlar olarak; “Madem bu rakamları verebiliyorlardı, sene başında neden vermeyip birçok insanı mağdur ettiler?” diye bu rakama hayır dedik. Taslağımızın arkasındayız deyip yolumuza “Grev Devam!” diyerek karar aldık.

Yakın zamanda bir sandık kuruldu ve grev oylamaya sunuldu. Süreç buraya nasıl geldi ve sonuç ne oldu?

Bu karardan sonra 21 Temmuz tarihinde tekrar müzakere masası kuruldu. Bu sefer toplantı yeri İstanbul genel merkeziydi. TPI yönetiminin yeni teklifi bize yüzde 80 olarak iletildi. Yan haklarda ise çok düşük rakamlar teklif edilmişti. Uzun saatler süren toplantı sonrası, bu teklifin işçi arkadaşlara sorulması ve sandık kurulması gibi bir fikir

ortaya atılarak, oylama yapıldı. Temsilci arkadaşlarla sandık kurulması yönünde yapılan oylamadan 8 evet 4 hayır oyu çıktı. Böylelikle sandık kararı alınmış olup, 23 Temmuz tarihinde işçi arkadaşların önüne sandık konulmuştur.

2100 civarında mavi yaka olarak çalışan arkadaşlarımızdan yaklaşık 1800’ü oylamaya katıldı. Sandıktan 514 evet oyuna karşılık 1262 hayır oyu çıktı. Grevimize kaldığı yerden devam etme kararı aldık.

Bundan sonra süreç nasıl ilerler? Sendikanın tutumu ne, işçiler ne düşünüyor? Öngörünüz düşünceniz nedir?

Sandık sonrası şube başkanımız Cem Turan’ın da dediği gibi biz işçi sınıfının talepleri nettir. Taslak dışında hiçbir şekilde müzakere masasına bizi davet etmesinler.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mıdır?

Son olarak şunu diyebilirim. Her grevde olduğu gibi biz de zorlanıyoruz. 90 gün oldu. Çoğunluğumuz başka işlerde çalışıyor, durum çok belirsiz ama ne olursa olsun kararlıyız. Geri adım atmayacağız. Herkesi, özellikle de sendikaları dayanışmaya çağırıyoruz.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

TPI işçisi kazanacak!

İşçi sınıfı ya devrimcidir her şeydir ya değildir hiçbir şeydir!

Digel Tekstil direnişi:

Emek, cinsiyet ve onur mücadelesinin birlikteliği

İzmir’de bulunan Digel Tekstil fabrikasında çalışan kadın işçilerin anlattıkları, emek, cinsiyet ve onur mücadelesinin iç içe geçtiği çarpıcı bir tabloyu gözler önüne seriyor. Düşük ücretlerin, ağır çalışma koşullarının ve sendikal hak gasplarının yanı sıra, sistematik cinsel taciz ve mobbingin kadın işçileri hedef aldığı fabrikada, TEKSİF Sendikasına üye olan 15 kadın işçi hukuksuzca işten çıkarıldı. Bu sürecin ardından başlayan direniş 200 günü aşkındır gündür sürüyor.

İzmir Gaziemir’deki Digel Tekstil, vitrinlerde yer alan şık erkek takımlarının ardında, fabrikada kadın işçilerin haklarını, onurunu ve sağlığını hiçe sayan bir sistematik taciz ve mobbing düzeni uyguluyor. Yüzde 85’ini kadın işçilerin oluşturduğu fabrikada, 17 Ocak 2025’tе sendikalaşma girişimlerinden sonra tazminatsız işten atılan işçilerin mücadelesiyle başlayıp bir direnişe dönüştü. 6 aydır fabrika önünde süren direniş, sendikal örgütlenme hakkı ve işe dönüş talebinin ötesinde, “insanca çalışma ve yaşama hakkı” mücadelesine dönüştü.

17 Ocak 2025’tе düşük ücretler, uzun mesailer ve kadınlara yönelik sistematik baskılara karşı işçiler kısa süreli üretimi durdurdu. Ardından TEKSİF’e üye oldular. Aynı gün 4 öncü işçi tazminatsız işten atıldı.

4 Şubat günü, atılan işçilerin geri alınması için yapılan basın açıklamasına katılan 3 işçi daha kovuldu.

13 Haziran günü, 8 işçi, mesai bitiminde telefonla aranarak işten çıkarıldı. Ve toplamda 15 sendikal işçi hukuksuz şekilde işten atıldı.

Kadın işçilerin sendikaya üye olma gerekçesi yalnızca düşük ücretler değildi. Sendikalaşma öncesi, fabrika içerisinde özellikle kadın işçilere yönelik baskılar, mobbing, taciz ve cinsiyet temelli ayrımcılık sistematik hale gelmişti. İşçiler, insan onuruna ve kadın onuruna yakışmayan çalışma koşulları karşısında sessiz kalmak istemedikleri için TEKSİF Sendikasına üye olmuşlardı. Sendikanın geçtiğimiz günlerde hazırladığı rapor, çalışma ortamının koşullarını da gözler önüne seriyor:

- Sabah 05.30’da kalkıp kahvaltısız işe gelmek zorunda kalan işçiler, servislerin işverene maliyet avantajı sağlaması için fabrikaya 45 dakika erken getiriliyor,
- 420 çalışana yalnızca 2 su sebili düşüyor,
- Yaz-kış yetersiz havalandırma, kısıtlı molalar,
- Üretim müdürleri, mesaiye kalmak istemeyen işçileri zorla tutuyor,
- İşyeri hekimi haftada yalnızca 3 gün, günde 1,5 saat görev yapıyor ve hastaneye giden işçiler azarlanıp, tekrar

gitmemeleri için baskı yapılıyor.

Bunlar gibi fiziksel koşulların yetersizliği ve sağlık, güvenlik ihlallerinin yanı sıra TEKSİF Sendikasının hazırladığı 8 sayfalık rapor, fabrikadaki işyeri koşullarının kötülüğünün de ötesinde, fabrika içerisindeki işleyişin sistematik şekilde kadın işçiler üzerinde tahakküm kurmaya odaklandığını gösteriyor.

“Biz sadece çalışmak istedik. Ama bedenimizi, mahremiyetimizi, sağlığımızı ve onurumuzu da savunmak zorunda kaldık.”

Digel Tekstilde yaşananlar, sadece bir emek mücadelesi değil, aynı zamanda kadınların cinsiyet temelli ayrımcılığa karşı başkaldırısı. TEKSİF Sendikası tarafından hazırlanan raporda yer alan tanıklıklar, bu düzenin nasıl sistematik bir şiddete dönüştüğünü çarpıcı biçimde ortaya koyuyor:

- Regl döneminde sık tuvalete gitmek yasak, aksi hâlde azarlama ve alay ile karşılaşılıyor.
- Kadın işçilerden hamilelik durumunda rahim ultrasonu isteniyor ve hamileliğe bağlı hakların kullanılabilmesi için bu zorunlu tutuluyor.
- Hamile işçiler istifaya zorlanıyor ya da işe alınmama gerekçesi olarak “hamile kalabilir” deniliyor.
- Kadın işçilere karşı cinsel içerikli sözler sarf edilip, fiziksel görünüm üzerinden alay ediliyor.

Kadın işçilerin tanıklıklarıyla fabrikadaki taciz ve şiddetin dehşeti

• **Kadın işçilerin bedeni üzerinde tahakküm:** “Heyet raporum olmasına rağmen, bebeğimin keseye düşüp düşmediğini gösteren ultrason görüntüsünü getirmem istenip erkek yöneticilere gösterilmek zorunda bırakıldım. Zaten zorlu bir hamilelik süreci geçirirken hem benim hem bebeğimin sağlığı hiçe sayıldı.”

• **Sözlü taciz:** “Üretim müdürü baştan aşağı süzüp, ‘Sen böyle giyinirsen depocular tellere tırmanır, ben seni koruyamam’ dedi.”

• **Cinsiyetçi ithamlar:** “Yaptığı işler tamir olarak geri dönünce, üretim müdürü yanıma gelerek, ‘Kimle bakışıp kimle konuşuyordun da bu işler tamir olarak geri döndü?!” diye azarladı.”

• **Regl gününde tuvalet yasağı:** “Şiddetli ağrılarım vardı, tuvalete gittim diye herkesin içinde azarlanacağımı bildiğim için yarım saat bekledim. Döndüğümde üretim müdürü bağırarak ‘Ne tuvaleti bu saatte!’ diye çıktı.”

• **Cinsel içerikli alay:** “Mesaiye kalamayacağımı söyledim, nedenini ısrarla sorunca lazer epilasyona gideceğimi söyledim. Ekip lideri ‘Yat masaya, ben yapayım’ diyerek kakhaha attı.”

• **Performans mobbingi:** “Yeni başlamıştım, işi öğrenmeden sayı istediler. ‘Bir bok beceremiyorsun’ dediler, başka bölüme sürgün ettiler.”

Bu örnekler, raporda bahsi geçenlerin yalnızca bir kısmı. Hamileliğin bir tehdit olarak görüldüğü, cinsiyetçi görev dağılımlarıyla ayrımcılık yaratılan, sözlü ve fiziksel tacizin fabrika düzeyinde görünmezleştirildiği, kadınların mahremiyet haklarının sürekli olarak ihlal edildiği Digel Tekstilde direnişe çıkan kadın işçiler, yalnızca işe dönmek değil, fabrika düzeninin topyekûn değişmesini istiyor.

İşçiler; tacizin, mobbingin ve ayrımcılığın sona ermesi, sendikal hakların tanınması, insanca yaşam koşullarının sağlanması, işe iade ve tazminatsız atılan işçiler için adalet gibi taleplerle direnişi sürdürüyor.

Digel Tekstil örneği, son dönemde ekonomik krizle birlikte kadın emeğinin ucuz emek olarak daha yoğun şekilde iş piyasasına sokulmaya çalışıldığı bir ortamda, kadınların ucuz emek olarak sömürüsünün yoğunlaştığı tekstil gibi sektörlerde, cinsiyet temelli baskıların, taciz ve mobbinglerin de artmaya başladığını gösteren bir örnek aynı zamanda.

Digel Tekstil direnişi, şimdiden, Türkiye’de kadın işçilerin yalnızca ücret değil, onur ve yaşam hakkı için verdiği mücadelenin sembolü hâline geldi.

Mücadeleleri mücadelemizdir!

Kadın, yaşam, özgürlük!

“Bu kazanım, işçilerin birlikte davrandığı zaman başarabileceğini gösterdi”

İzmir Büyükşehir Belediyesinden işten çıkarılan Belediye-İş Sendikası üyesi 368 işçinin belediyeye ait Egemenlik Binası önünde başlattığı kararlı direniş, 10'uncu gününde (18 Temmuz) belediye yönetimine geri adım attırmış, işten atılan işçiler işlerine geri alınmıştı. İşçi Gazetesi İzmir Temsilciliğinin, yaşanan süreç hakkında, Belediye-İş Sendikası 3 No'lu Şube yöneticilerinden Veysel Ergün ile yaptığı röportajı okurlarımızla paylaşıyoruz...

İşten atılmaların yaşandığı İZULAŞ, İZBETON ve İZDOĞA şirketlerinde çalışan işçilerin yaptığı iş ve çalışma koşulları konusunda bilgi verebilir misiniz?

İşten çıkarmaların yaşandığı şirketlerdeki arkadaşlarımız zor koşullarda çalışan işçiler. İZULAŞ, otobüs şoförlerinden oluşan bir birim. Sabahın dörtünde evden çıkıp, gecenin on ikisine kadar otobüs kullanan arkadaşlar. Özellikle yoğun trafikteki çalışma koşullarını ele aldığımızda işlerinin gerçekten kolay olmadığını söyleyebiliriz.

İZDOĞA dediğimiz birim, İZSU'nun bir kuruluştur. Belediye iştiraklerinden birisi. Burada çalışan arkadaşlarımız kanalizasyonda, su hatlarında çalışan arkadaşlardır. Görece daha pis koşullarda çalışıyoruz bu alanda, pis derken elbette bu bizim ekmeğimiz fakat takdir edersiniz ki insanların genelde öğrendiği bir alanda çalışmak hiç de kolay değil. Aklınıza, su üzerine gelebilecek her türlü yerde çalışıyorlar. Örneğin kanallar tıkanığında o su kanallarının içerlerine girebiliyorlar hattâ bazı yerlerde hayatî tehlike riski olan yerlerde çalışmak zorunda kalıyorlar. Metan gazının olduğu kanallar olabiliyor bu kanallar.

Diğer şirketimiz İZBETON; bu şirket ise Büyükşehir Belediyesinin yol işlerinden sorumlu iştiraki. Yani asfalt, parke taşı döşemesi, bunların üretimi ve döşenmesi alanında faaliyet gösteriyor. Şöyle düşünün 40-42 derecelik İzmir sıcaklığında insanların gölgede bile duramadığı dönemlerde bu arkadaş-

larımız 140 derecelik asfaltı İzmir'in sokaklarına seriyorlar. Yani hiç kolay işler değil. Bu üç iş kolu da kolay olmayan, genelde insanların görmediği, fark etmediği iş kollarıdır. Ve çalışma koşulları düşünüldüğü kadar kolay değil.

Peki, bu işten çıkartmalar olurken işçiler arasında bir şey gözetilmiş mi?

Kesinlikle gözetilmemiş. Sahada çalışan arkadaşlarımız işten çıkartıldı. Hani belediye başkanının kamuoyuna açıkladığı gibi yok çalışmayan, rapor alan, işe gelmeyen insanları çıkarttık diye açıklaması oldu. Bu işin aslını yansıtmamaktadır.

Sizi belediye önüne çadır kurmaya kadar getiren süreç nasıl gelişti, neler yaşandı?

Cemil Tugay, belediye başkanı olduktan sonra emekçilere yönelik bir saldırı süreci oldu. İlk olarak memurlardan başlayarak sosyal denge haklarının yüksek olduğunu ve bunları düşüreceğini söyledi. Bu yaklaşımıyla, emekçilere ve emeğe yönelik bakış açısının kamuoyunda şekillenmeye başladığını düşünüyorum. Ardından, Genel-İş sendikasındaki arkadaşlarımızın toplu iş sözleşmesi süreci başladı ve bir grev süreci yaşandı.

Bizimle gelişen süreç ise Cemil Tugay'ın şubat ayında, Belediye-İş ile Tunç Soyer döneminde neredeyse bir yıl evvel imzalanan toplu iş sözleşmesinin, tabiri caizse kurnazlık olduğunu dile getirmesiyle başladı. Sözleşmenin o dönem seçimlere 1 hafta kala imzalandığını ve maaşların çok yüksek

olduğunu açıklamasıyla bir tartışma süreci başladı.

Şubatın son haftalarında belediye başkanı, bize mart ayı enflasyon farkını geri çekmemiz yönünde bir taleple geldi. Tabii bizim bu talebi kabul etmemiz mümkün değildi ve bu talebi kabul etmeyeceğimizi söyledik. Daha sonra kendisi yargı yoluna başvurdu. Yargı devam ederken mart ayı enflasyonunu uygulamak zorunda kaldı. Ve yargı kesinlikle böyle bir şeyin mümkün olmadığını, var olan toplu iş sözleşmesinin uygulanması gerektiği yönünde bir karar verdi.

Cemil Tugay, 4 Mayıs'ta bize tehdit ve şantaj içeren bir yazı gönderdi. Bu yazıda, bazı kazanımlarımızdan vazgeçmemizi, bu olmaz ise toplu olarak işten çıkarma yapacağını ve personel sayısını azaltacağını belirtti. Bizden eylül ayı enflasyon farkının kaldırılmasını, işe devam teşvik priminin ve rapor teşvik primlerinin iptal edilmesini istedi. Ek protokol ile bunları kabul etmezsek, 1030 arkadaşımızın işine son verileceğini yazılı olarak bildirdi. Ayrıca bize gönderdiği yazıda çalışanların maaşının 115.000 ila 130.000 lira arasında olduğunu belirtiyordu. Biz de kendisiyle bir görüşme talep ettik.

Görüşmeye gitmeden önce de bu üç şirkette çalışan arkadaşlarımızın bordrolarını çıkarttık. Bordrolarda bizim ortalama maaşlarımız 60.000 liraydı. Kendisinin bürokratları tarafından yanıltıldığını, bizim maaşlarımızın 60.000 civarında olduğunu belirttik. Onlar bize mesaili bordro sundular ama sundukları bordroların tamamı yüksek mesai ile çalışan arkadaşlarımızın bordrolarıydı. Biz bunun gerçeği yansıtmadığını, çoğunluğu yansıtmadığını söyledik. Ayrıca bu 60.000 lira içerisinde yol, yemek ve devletin vermiş olduğu çocuk yardımı da var.

Kendisi görüşme sonrasında kamuoyuna bir açıklama daha yaptı. İşçilerin maliyetinin 180.000 TL olduğunu açıkladı. Biz sürecin barış içinde çözülmesi gerektiğini, sözleşmemizden geri adım atmayacağımızı ve işten çıkarılacak arkadaşlarımızın arkasında olacağımızı kendisine bir kez daha bildirdik.

Sanırım şunu net bir şekilde söylemek gerekiyor. Burada sorun ekonomik, parasal sıkıntı değildi. Cemil Tugay'ın hedefi diz çöktürülmüş bir sendika, boyun eğdirilmiş bir işçi yapısıydı. Taşeronlaşmanın önünü açacak bir çalışmaydı.

4 Haziran ile 4 Temmuz arasında işçi çıkışlarının yapılacağı İŞKUR'a bildirilmişti. İlk işçi çıkışımız 13 Haziran'da oldu. Yaklaşık olarak 51 arkadaşımız işten çıkartıldı. Burada da olayı şöyle algılayabiliriz; örneğin belirtilen 1030 işçi tek kalemde çıkartılmadı. Bunun yapılmama sebebi de bu işin psikolojik bir savaşa dönüştürülme isteği diye düşünüyorum. Belediye, işçilerin bam teline bastı, işçileri işiyle ekmeğiyle tehdit etti. Bu 51 arkadaşımızın çıkışı diğer işlere tehdit oldu.

Bu işten çıkartmadan sonra bizim bir görüşme talebimiz oldu ve bunun haksız, hukuksuz bir uygulama olduğunu, yanlış yaptıklarını, bu yaptıkları yanlıştan geri dönmeleri gerektiğini söyledik. Ancak işten çıkarmalar durmadı, toplam sayı 368'e ulaştı ve hala işten çıkartılması beklenen 600'e yakın işçinin olduğu söylendi. Sürecin böylelikle zaten konuşarak, diyalog yoluyla çözülmeyeceği anlaşıldı ve eylem süreci başladı.

Şunu da eklemek lazım. CHP il yönetimiyle yaptığımız görüşmelerde bize, **"Siz haklısınız. Var olan bir sözleşmeden geri adım atılmaz. Bu durum sendikayı da işçileri de zora sokar"** demiş olsalar da Cemil Tugay tutumundan vazgeçmedi.

Biz bu sürecin ardından hemen eylem kararı aldık. Aslında eylemlere daha erken başlayacaktık. Fakat o dönemde İzmir'de büyük orman yangınları başladı. İşten atılan arkadaşlarımızla birlikte şunu düşündük: İzmir yangın yeri iken böyle bir eylem doğru olmayacaktı. İnsanların dikkati başka bir yere çekilmemeli, gerçekten yangınla mücadeleye odaklanılmalıydı. Bu nedenle eylemi erteledik.

Ancak bu tarihte de, yangında işçi arkadaşlarımızın hayatını kaybetmesi üzerine yeniden ertelemek zorunda kaldık. Yangın süreci sona erdikten sonra ise sendika binamızın önünde toplandık. İşten çıkarılan arkadaşlarımız ve tüm yöneticilerimizle birlikte Egemenlik Binası'na yürüyerek direniş çadırımızı kurduk.

Cemil Tugay'ın bu kadar rahat hareket edebilmesi neye bağlıyorsunuz?

Burada sendikal değil ama kişisel bir cevap verebilirim. Cemil Tugay'ın bu süreçte bu kadar rahat hareket edilmesinin nedeni şudur: Bu işten atma sürecine kadar baktığımızda Cemil Tugay seçileli 15 ay oldu ve yapılan bir hizmet yok. Sadece kaostan beslenmeyi seçti, yani halkı bir süre bununla idare etmek zorunda kaldı. "Ben işçiye İzmir'in parasını yedirmem." "Ben işçiye bu kadar ücret ödeyemem." Sanki İzmir'de hizmet etmesinin önünü İzmir'de çalışan işçiler kesiyormuş gibi algı yarattı.

Özellikle yaşanan grev sürecinde bizim de eleştirdiğimiz Genel-İş sendikasındaki bir yönetici arkadaşımız Cemil Tugay'ın kullanmasına olanak sağlayacak sözler sarf etti. İzmir halkının oyları ve AKP üzerinden bir söylem geliştirdi. Yine belediyenin grev kısıcılığı yaptığı süreç basın yoluyla manipüle edildi, başka bir yönetici arkadaşımızın "güzel çöp topladı" sözleri kullanıldı. Bu da Cemil Tugay'ın rüzgârı arkasına almasına sebep oldu. Cemil Tugay da bu rüzgârla istediği her şeyi yapabileceğini düşündü ve işten çıkarma sürecine gelmiş olduk.

Bu direniş ve kazanım, söylenilen 1030 işçinin işten atılmasının ve sonrasında oluşabilecek büyük bir işçi kıyımının da önüne geçti. Belediye önüne çadır kurdunuz. Bu direnişi nasıl kazandınız? Süreci anlatır mısınız?

Biz, Belediye-İş Sendikasının üç şubesinin yönetici-

leri olarak çok emindik; yani bu işi kazanacağımızdan, çıkarılan her bir arkadaşımızı geri işbaşı yaptıracağımızdan. Çünkü mücadeleyle çözülmeyecek hiçbir sorun olmadığını biliyoruz. Bu kazanımların da mücadele yoluyla elde edileceğinden emindik.

Sendika olarak kararlı bir tutum sergiledik. Çünkü şu bir gerçektir; artık saldırılar giderek pervasızlaşmıştı. Bir de şunu çok iyi biliyorduk eğer bizim direnişimiz aşılsa, biz bu mevziiyi kaybedersek bunun bedeli sadece bu üç şirkete değil, diğer iştiraklerde çalışan arkadaşlarımıza da diğer sendikada örgütü olan arkadaşlarımıza da ödetilecekti.

Bu süreçte özellikle sınıf dostlarımızın bizi yalnız bırakmaması, direniş alanının sınıf dostları tarafından sahiplenilmesi bizi en çok mutlu eden olaylardı. Bu arkadaşlarımızın katkılarını unutmamalıyız. Burada sizlerin aracılığıyla da başta siz olmak üzere süreci sahiplenen destek veren tüm sınıf dostlarına bir kez daha teşekkürlerimizi iletmek isterim. İşçi arkadaşlarımızın dik ve diri durması da mücadelenin şekillenmesinde büyük rol oynadı.

Direniş yaklaşık on gün sürdü ve biz ilk günden itibaren belli bir plan, program çerçevesinde hareket ettik. Söylemlerimiz belediye yönetiminden ricacı değil, daha çok hesap soran konumdaydı. Taviz vermeyeceğimizi kendilerine hissettirdik.

Başlangıçta mücadele dozunu günbegün artırmayı tercih ettik. İlk günlerde hızlı yol almak isteyen arkadaşlarımız vardı, ama süreç uzun soluklu bir mücadeleydi. Adım adım gitmenin doğru olduğunu düşündük. Yedinci gün, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin meclis toplantısı olacağını biliyorduk. Onun öncesinde bütün konuşmalarımızda, işten atılan arkadaşlarımızla birlikte işimize geri dönme mücadelesini büyüteceğimizi, her alana taşıyacağımızı kamuoyuna açıkça ifade ettik.

Meclis toplantısının yapılacağı gün egemenlik binasından fuar alanındaki salona yürüyüş gerçekleştirdik. Oraya geldiğimizde, anayasal hak olan meclis toplantısına katılma hakkımız engellendi... Bizim ısrarla içeri girme çabamız karşısında bir arbede çıktı. Biber gazlı bir müdahale oldu. Yaralanan arkadaşlarımız oldu. Daha sonra bu olay basına yansdı.

Ertesi gün de direniş yerindeydik. Çarşamba günü yapılacak meclis toplantısı ertelendi, Cuma gününe alındı. Yine egemenlik binasından meclis toplantısına yürüdük. Bu sefer kolluk kuvvetlerinin sayısı artmış ve tüm alan barikatlarla çevrilmişti. Biz alana gittiğimizde, bize bir görüşme talebi geldi belediye yönetiminden ve şube başkanı arkadaşlarımız görüşmeye gittiler. Yapılan görüşmede bütün çıkarılan arkadaşların tekrar işe alınacağı ve karşılığında sadece Eylül ayı enflasyonunun Ocak ayına çekilmesi yönünde bir anlaşma sağlandı.

Bu bizim için sürpriz olmadı; sadece sürecin uzayabileceğini düşünüyorduk. Uzasa da kararlılıkla işçilerin yanında durmaya devam edecektik. Bu gücümüz ve inancımız vardı. Çıkarılan arkadaşlarımızın geri alınacağından emindik, sadece süreç uzayabilirdi.

Daha sonra Cemil Tugay, işçi arkadaşlardan ve ailelerinden özür diledi, sürecin yanlış olduğunu kabul etti. Bana göre bu yanlıştan dönülmesinde en büyük etken, işçi arkadaşlarımızın ve destek veren diğer işçilerin gösterdiği kararlı mücadeleydi.

Sendika olarak sizce bu direnişin işçi sınıfına kazandırdığı nedir ve bundan sonraki süreçler nasıl ilerleyecektir?

Şimdi işten çıkarmalar başladığında şöyle bir algı yaratıldı (bunun bilinçli olarak yaratıldığını düşünüyorum): "Cemil Tugay kesinlikle geri adım atmaz ve çıkarılan hiç kimse geri işe alınmaz!" Bu düşünce sadece işçi arkadaşlarda değil şirket yöneticilerinde de vardı. Ve bu yüzden işten çıkarmalardan sonra direnişe geçmeden önce, iş yerlerinde işçilere karşı müthiş bir baskı oluşturmaya başladılar. Şunu yaparsan çıkışını veririm, oturma kalk, çıkışını veririm... Mobbing uygulandı yani. İnsanları işiyle ekmeğiyle tehdit ettiler.

Bu kazanım, bu algının kırılmasını sağladı. İşçilerin bir araya geldiği zaman, birlikte davrandığı zaman, hiç olmayacak işleri başarabileceğini gösterdi. Bizim açımızdan ve işçi sınıfı açısından kendisine güven tazelemesi için bu direnişin kazanılması önemlidir.

Biz arkadaşlarımızla konuştuğumuzda bize şu taleple gelen çok olmuştu: "Ne istiyorlarsa verin, kabul edin. Biz işimizden ekmeğimizden olmayalım!" Biz arkadaşlara şunu anlattık; aslında sorun bu değil. Sorun sadece işçinin cebine giren para değil. Burada yapılmak istenen diz çökmüş bir sendika ve onuru kırılmış bir işçi yaratmak idi. Sürecin sonunda sendikasız bir iş yeri, taşeronlarla anlaşmaya gidilen bir süreç yaratmaktı.

İşçiler yan yana gelirlerse taviz vermeden kazanabileceklerini görmüş oldular. Bu kazanımın kendi güçlerinin farkına varmasına katkı sağladığını düşünüyorum.

Teşekkür ederiz.

Friedrich Engels: İşçi sınıfının sönmeyen meşalesi

Dünya işçi sınıfının kurtuluşu davasının, Karl Marx ile bilimsel kurucusu olan Friedrich Engels, 5 Ağustos 1895'te İngiltere'de yaşamını yitirdi.

Karl Marx'ın ayrılmaz dostu ve kavga yoldaşı olan Engels, Marx'ın ölümünden sonra, uluslararası işçi hareketinin manevi önderi ve en büyük otoritesi olarak kabul edildi.

Engels, sınıf savaşımına işçi sınıfı saflarında katılmaya genç yaşlarda iken karar verdi. Yoldaşı Marx'la birlikte ürettiği bilimsel çalışmalar ve sınıf mücadelesine sınır tanımaz bağlılığıyla örnek bir devrimci kişilik olarak onurla yaşadı. Lenin'in, "Marx, Engels ve Marksizm" kitabında Engels için şu ifadeler yer alıyordu: **"İşçi sınıfına kendi hareketini tanımayı, kendi bilincine ulaşmayı öğreten ve hayallerin yerine bilimi koyan Engels'in adı ve yaşamı herkes tarafından bilinmelidir."**

Genç Engels

Friedrich Engels 28 Kasım 1820'de Almanya'nın Ren bölgesinin Barmen şehrinde dünyaya geldi. Ren tacirlerinden biri olan Baba Engels, dönemin zengin kapitalistlerinden ve tutucu bir Protestan'dı.

Daha çocuk yaşta babasını 'huzursuz' ettiğinden "imansız budala" unvanını kazandı! Babasını "bağnaz ve despot" buluyordu.

Engels ile babasının ilk ciddi çatışması lisedeyken, okuldan alınıp Bremen'deki ticaret odasına yollanması ile başladı. Kısa sürede iyi bir muhasebe uzmanı olarak Avrupa'daki en ünlü dokuma ve tekstil fabrikalarına adım attı. Burada kapitalist pazar ve ilişkileri tanıma fırsatı buldu.

Bilime karşı büyük açlık duyan Engels, felsefe ile ilgilenmeye başladı. Alman filozof Hegel'in felsefe öğretileri ve diyalektik üzerine tezleri ilgisini çekti... Bir süre Alman entelektüel hareketini izledi.

1841'de 21 yaşında gönüllü olarak askerliğe başvurdu. "Muhafız topçusu" unvanı ile Berlin'de bir yıl askerlik yaptı. Babasından uzaklaştığı bu süreçte Berlin'de gerçekleşen üniversite sınavlarına katıldı. Sınavdaki başarısı, yazdığı makaleler ilgiyle karşılandı ve Genç Hegelciler içinde ün kazandı.

İngiltere'de, emekçi sınıfı içinde

Engels, askerliğin hemen ardından kapitalizmin ana merkezi İngiltere'ye gitti. Babasının Manchester'da bulunan dokuma fabrikasında çalışırken, İngiltere'deki işçi sınıfının

çalışma ve yaşam koşullarını gözlemledi.

Londra'nın doğu yakasının izbe işçi mahallelerinde sefalet yaşamını bizzat yerinde görerek inceledi; Lağım kanalları üzerine kurulu evler, toprak tabanda uyuyan çocuklar, giysilerini rehincilere teslim eden işçi kadınlar ve erkekler...

Araştırma ve gözlemlerini, **"İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu"** kitabında topladı. Kitabı yazdığından henüz 24 yaşındaydı.

Lenin bu eşsiz yapıtı **"kapitalizmin ve burjuvazinin müthiş bir suçlaması"** olarak betimlemiş ve eseri "Modern proletaryanın durumunu en iyi sergileyen belge" olarak tanımlamıştı.

Buluşma

1844'ün Eylül ayında Almanya'ya dönen Engels, Londra'dayken mektuplaştığı Marx'la nihayet buluştu. Sonrası, Marksizm'in doğuşudur. Tarihte eşine az rastlanır bir uyum ve kolektif çalışma ile yürütülen, sınıf savaşımının ortasında şekillenen teorik çalışmalar, kendini bulanıklıklardan, ütöpik kurgulardan arındırarak bilimsel temellere oturtuldu.

İki arkadaş yaşamları boyunca çalışmalarını ortak bir davaya adanıldılar. Ve bu yüzden Friedrich Engels'in proletarya uğruna neler yapmış olduğunu anlamak için, çağdaş işçi sınıfı hareketinin gelişiminde Marx'ın öğretisi ve çalışmasının önemi konusunda açık bir fikre sahip olmak gerekir.

Marx ve Engels, işçi sınıfı ve onun taleplerinin, burjuvazi ile birlikte kaçınılmaz olarak proletaryayı yaratan ve örgütleyen mevcut iktisadi siste-

min zorunlu bir sonucu olduğunu ilk gösterenlerdir.

Onlar, insanlığı, onu halen ezmekte olan kötülüklerden kurtaracak olanın, yüce duygulu bireylerin iyi niyetli girişimleri değil de, **örgütlenmiş proletaryanın sınıf savaşımı** olduğunu gösterdiler.

Marx ve Engels, bilimsel çalışmalarıyla, sosyalizmin, hayalcilerin bir buluşu olmadığını, ama modern toplumdaki üretici güçlerin gelişmesinin nihai amacı ve zorunlu bir sonucu olduğunun ilk açıklamasını yapanlardır.

Günümüze kadar olan yazılı tarih, sınıf savaşımının belirli toplumsal sınıfların ötekiler üzerindeki birbirini izleyen egemenlik ve zaferlerinin tarihi olmuştur. Ve, sınıf savaşımı ve sınıf egemenliğinin temelleri -özel mülkiyet ve anarşik toplumsal üretim-kayboluncaya dek bu sürecektir. Proletaryanın çıkarı, bu temellerin yıkılmasını gerektirir ve bu nedenle, örgütlenmiş işçilerin bilinçli sınıf savaşımı bunlara karşı yöneltilmelidir. Ve **her sınıf savaşımı, politik bir savaşımdır.**

"General Engels"

Engels askerî bilime ve savaş stratejilerine özel önem veriyordu. Marx onunla **"Manchester'daki Savaş Bakanım"** diye övünürdü... Askerî alandaki yetkinliği ona **"general"** unvanını kazandırmıştı. 1848 ayaklanmasını alanda gözlemlemiş, Prusya Krallığı'na karşı düzenlenen Baden Ayaklanması'nda bizzat barikatlarda savaşmıştı.

1871 Paris Komünü yenilgisinin bağışlanamaz hatalarının başında, Komüncülerin askerî örgütlenme zaafıydı... Marx'ın "Fransa'da İç Savaş" yapıtına sunduğu katkıda şöyle diyordu Engels: **"Emekçiler kendilerini büyük bir gayretle yeni bir toplum inşasına uyarladıklarından karşılarında duvar gibi duran yamyamları unutmuşlardı..."**

Dil Bilimci Engels

Engels askerlik ve savaş bilimlerinin yanı sıra dil bilimi ile de yakından ilgileniyordu. Aralarında Rusça, İtalyanca, Portekizce, İrlanda dili, İspanyolca, Lehçe, Fransızca, İngilizce, Milan dili, Latince ve Farsça'nın da bulunduğu pek çok dilde yazabiliyor ve konuşabiliyordu.

Yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor

5 Ağustos gecesi Londra'da Regents Park Caddesi'nin 41 numaralı evinde proletaryanın zeka meşalesi söndü.

Vasiyetinde arzu ettiği gibi; külleri, sevgili evlatlarının ve yoldaşlarının arasında Puşkin'in deha dolu dizeleri, Lermantov'un lirik şiirleri ve komün marşıyla sonsuzluğa uğurlandı.

Onun devrimci öğretisiyle harlanan meşale ise işçi sınıfının yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

(Kaynaklar: evrensel.net, andcenter.org- bilal ünal/05 Ağustos 2025)

"Hiç şüphesiz, fabrikatör, işçiye artıktan başka bir şey vermeyecek. Dünyayı özel mülkiyet yönettiği sürece, proletaryaya aç kalmaktan, yaşamını sürdürmek için savaşmaktan başka bir yol kalmıyor. Ama yarın her şey daha başka olacak ve biz bunun için hazırlanmalıyız."

Friedrich Engels

Doğanın sömürüsü emeğin sömürüsüdür!

İtfaiyecinin meslek ve iş tanımı yok ama mesaisi 49 TL!

Temmuz ayında 7'si orman işçisi, 5'i AKUT gönüllüsü, 3'ü gönüllü işçi ve 2'si itfaiye eri olmak üzere 17 işçi orman yangınlarına müdahale ederken hayatını kaybetti, onlarca işçi yaralandı.

Evrensel gazetesi, yangına başlıca müdahale edenlerden itfaiye işçilerinin koşullarını Tüm Bel-Sen İstanbul 6 No'lu Şube Yöneticisi Serkan Dursun ile konuştu. Bursa'daki yangına İstanbul İtfaiyesinden 8 araç gönderildiğini söyleyen Dursun, "Yangına akşam helikopter müdahale edemiyor o nedenle kara müdahalesi yapıyoruz. Biz aslında kara itfaiyesiyiz, orman itfaiyesi ayrı oluyor. Ancak 2021'deki Antalya Manavgat yangınından sonra İstanbul itfaiyesi olarak dış görevlere de çıkmaya başladık," dedi. Bunun itfaiye işçilerine etkilerinden bahseden Dursun, "10 yıldan fazla çalışan ve memur kadrosunda olan itfaiye personelinin 30 gün izin süresi oluyor. Ancak personel yetersizliğinden dolayı 15 gün 15 gün olarak kullanıyoruz," dedi. İtfaiyeciliğin meslek olarak tanınmadığını vurgulayan Dursun, "Yönetmeliğe bağlıyız. Belediyelerin bünyesinde çalışıyoruz. Meslek olarak tanımlanmamak bizim hem ekonomik hem sosyal haklarımızı etkiliyor. Öncelikle bir meslek grubunda olmadığımız için her ilin ekipmanları aynı nitelikte değil. İstanbul İtfaiyesi ekipman konu-

sunda iyi diyebiliriz ancak Bursa, Mersin Yozgat öyle olmayabiliyor. İtfaiyecinin giydiği kıyafet dertli. Aynı kıyafeti yazın da kışın da bina yangınında da orman yangınında da giyiyoruz. Bu kıyafet 10 dakika içinde çok fazla su kaybettiriyor ve hareketi kısıtlıyor. Normalde Avrupa standartlarında yazlık yangıncı kıyafeti ile kışlık yangıncı kıyafeti ayrı olur," ifadelerini kullandı.

Meslek tanımı yok

İtfaiyeciliğin bir meslek olarak görülmemesinin itfaiye emekçilerine nasıl yansıdığını anlatan Dursun, "İtfaiyeciler olarak belediyelerle Sosyal Denge Sözleşmesi (SDS) yapıyoruz. Bu sözleşme ile belediyeler ücret ödüyorlar. Bu ücret ise hükümetin belirlemiş olduğu sınırla brüt 12 bin net 10 bin olabiliyor en fazla. Bu da her ilde eşit değil. Ayrıca aynı işi yapan taşeron işçi, sözleşmeli işçi, memur işçi ve kadrolu işçi aynı maaşı almıyor. Kadrolu işçinin grev hakkı olduğu için en iyi maaşı kadrolu işçi alıyor. Ayda 10 gün mesaiye geliyoruz. 24 saat çalışıp 48 saat izin yapıyoruz. Ancak bu izin sırasında bir afet olduğunda ya da sana eğitim yazıldığında izinde kalamıyorsun. Ayrıca mesai ücreti saatlik 49 TL. Yasal olarak yıpranma hakkı verildi ancak 2008'den beri fiili olarak uygulanmıyor. İşçi sağlığı güvenliği yangın yerini kapsamıyor. İtfaiye karargahını baz alıyor. İtfaiye emekçisi görev başında hayatını

kaybediyor ancak şehitlik kapsamına alınmıyor. Çünkü meslek sınıfında değil. 60 bin lira alıyorsa emekli olduğunda 24 bin lira alıyor. 3600 ek gösterge itfaiye işçisine de verilmedi," şeklinde konuştu.

Acil talepler

- İtfaiyenin statüsü mutlaka belli olmalı, meslek olarak kabul edilmeli.
- Memur statüsünün kaldırılması.
- İtfaiye eğitim merkezinin kurulması.
- Yangın genel müdürlüğü kurulmalı.
- İtfaiyeye standart getirilmesi.
- Başta komisyonlar olmak üzere her aşamada sendikaların görüşünün alınması.
- Yılda bir itfaiyeciye check-up yapılması.

Kısa... Kısa...

Maden ve zeytinlik yağmasına karşı mücadeleler

Tokat'ın merkeze bağlı Çayören ve Killik köylerindeki meraları maden arama faaliyeti için tahsis eden İl Mera Komisyonu kararına karşı köylülerin açtığı davada mahkeme iptal kararı verdi.

Aydın'ın Germencik ilçesinde 3 yeni JES için yapılan halk toplantısına Germencik halkı ve çevre örgütleri katılarak "JES'e hayır" dedi. Toplantıya Efes Selçuk Kent Konseyi de destek verdi.

Diyarbakır Lice'de madene karşı çıktıkları için şirketin talebiyle soruşturma başlatılan 5 kişi ifade verdi. Yurttaşlar da "yaşam hakkı ihlali" suçundan şirket hakkında suç duyurusunda bulundu.

Ankara Gölbaşı Kırıklı Köyü mevkiinde açılmak istenen kömür maden ocağı projesi için "ÇED gerekli değildir" kararını mahkeme iptal etti. Mahkeme daha önce de yürütmeyi durdurma kararı vermişti.

İZDEMİR Termik Santrali 11 yıldır ruhsatsız çalışıyormuş

Aliağa'da faaliyet yürüten İZDEMİR Enerji AŞ'ye ait termik santralin, 11 yıldır gerekli ruhsat olmadan hukuksuz olarak çalıştığı ortaya çıktı. Şirket, İzmir Büyükşehir Belediyesinin, santralin faaliyetini durdurma kararını İzmir 3. İdare Mahkemesine taşımış, mahkeme ret kararı vermişti.

Mahkeme kararlarına rağmen hukuksuz faaliyet sürüyor

Valiliğin santrale ruhsat vermediği ortaya çıkmasının ardından EGEÇEP "Bu açık bir hukuksuzluk, faaliyet derhal durdurulmalı" çağrısı yaptı. Aliağa'daki kirletici endüstri tesislerinin, bölgeyi ve dünyayı kirletmeye devam ettiği belirtilen çağrıda, "Küresel iklim krizinin en önemli müsebbibi fosil yakıt sanayi tesislerinden birisi olan Aliağa Termik Santrali 4 Nisan 2014 tarihinden bu yana çalışıyor. Hakkında açılan pek çok dava ve verilen yargı kararlarına rağmen de çalışmasını sürdürüyor. Avukatlarımızın son olarak ulaştığı dava dosyası Aliağa Termik Santrali'nin faaliyetinin durdurulması yönündeki Mahkeme kararlarına rağmen faaliyetine devam ettiğini belgeliyor" bilgisi paylaşıldı.

Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz ya dünyamıza incek ölüm!

“Satış sözleşmesine karşı mücadele etmeye devam edeceğiz!”

Kamu emekçileri, toplu sözleşmede devletin dayattığı sefalet ücreti niteliğindeki zamma karşı 18 Ağustos'ta iş bıraktı. İstanbul'da sokağa çıkan KESK üyesi bir kamu emekçisiyle eylem alanında yaptığımız kısa söyleşiyi okurlarımızla paylaşıyoruz...

Merhabalar, bugün önce sabah saatlerinde İzmir ve Ankara'daki eylemleri gözleme fırsatımız oldu. Ardından İstanbul'da bir eylem gerçekleşti. Uzun bir zaman sonra, farklı konfederasyonlardan kamu emekçilerinin ortak gerçekleştirdikleri bir eylemdi. Süreç nasıl başladı sizce?

Merhaba... Zaten toplu sözleşme görüşmeleri öncesinde, sunulacak tekliflerden tüm sendikalarımızın ve konfederasyonlarımızın haberi vardı. Öncelikle biz, KESK olarak, emeklilerle birlikte bütün çalışanlarımıza giderek toplu sözleşme masaları kurduk. Onların taleplerini aldık. O taleplerden sonra, yetkili olan, masaya oturan konfederasyonların görüşmelerini bekledik.

Sonuç olarak hepimizin bildiği bir süreç oldu. Süreç beklenilen gibi, ama umduğumuz gibi değil! Normalde 1 Eylül'de başlaması gereken bir süreçti, ancak bakanın gezisi sebebiyle kanuna uygun olmayan bir şekilde erkene çekildi. Bu da bütün takvimleri ve programı bozacak kadar baskın bir durum oldu aslında. Bu sebeple bizler tüm illerde çalışmalarımızı yürüttük, şu anda da hükümetle olan bu sürece karşıyız. Hakem kurulunun süreci geçmiştekiyle aynı şekilde sonuçlandırmasını istemiyoruz. Emekten gelen gücümüzü kullanarak, tüm sendikalarımızla ve bize destek veren tüm kurumlarla birlikte bugün iş bıraktık. Bunun mutlaka devamı gelecektir. Bu seferki satış sözleşmesinin geçen senelerde olduğu gibi yürütülmesini

istemiyoruz. Mücadele etmeye devam edeceğiz!

Yakın zamanda kamu işçileri sefalet zammı dayatmasıyla karşı karşıya kaldı. Bu hakem heyetinden de yine hükümetin istediği bir sonuç çıkacağını öngördüğünüzü söylediniz. Buna ilişkin KESK'in eylem takviminde neler var, bunu öğrenebilir miyiz?

Şöyle ki, KESK'in de bugünkü açıklamalar doğrultusunda mutlaka bir eylem planı olacaktır. Öncelikle hükümetin bu sahte rakamları açıklamasıyla birlikte biz de mücadele hattını tekrardan örmeye ve bu konuya ilişkin mücadele etmeye devam edeceğiz. Gerçek maaşımızı, gerçek haklarımızı alana kadar!

Son olarak, bugün onlarca sendika greve çıktı. Greve katılımı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Yerelde bütün emeklilere, emekçilere ortak açıklama yaptık ve bir sorunla karşılaşmadık. Bazı federasyonlarla bu açıklama paylaşıldı, bazılarıysa kendi açıklamalarıyla grev kararı aldılar. Ancak yerelde genel bir ortaklaşma genel bir grev isteği ve ihtiyacı bizim gözlemimiz oldu...

Onur yoksa ekmek, siyasal mücadele yoksa ekonomik özgürlük yok!

Merhaba, İşçi Gazetesi okurları. İstanbul Kartal'da uzun zamandır Kamu Çerçeve Protokolü'nde yok sayılan talepleri, 30'uncu dönem grup toplu iş sözleşmesinde karşılanması için; insanca yaşam, adil ücret ve onurlu çalışma koşulları talebiyle nöbette olan Türk Harb-İş İstanbul Şubenin çadırını ziyaret ettik.

Ziyarete dair bazı gözlemlerimi paylaşmak istiyorum...

Türk Harb-İş İstanbul Şubesi, genel merkeze muhalif ve direnişçi bir çizgide duran bir örgütlenme olsa da daha çok düzen içi muhalefete yakınlığı göze çarpmıyor, sınıfsal bir siyasal bilinç eksikliği gözlemlenebiliyor.

Mücadeleci ve muhalif sendika şubelerinin

birlikte hareket etmeleri ne kadar önemli ise, devrimci sosyalist çizgide siyaset yürüten işçilerin ve işçi örgütleriyle de dirsek temasından bulunması daha da önem kazanmış ve gitgide ihtiyaca dönüşmüş durumdadır.

Düzen içi muhalefet çizgisini aşamayan sendikalı işçilerin, siyasal bilinç ve buna uygun bir örgütlenme gerçekleştirmeden TİS'ten TİS'e iktidara söylenme, sızlanma, serzenişleriyle ilerleyebilecekleri yol ve kazanabilecekleri bir hak söz konusu olmayacaktır.

Ekonomik mücadele ile siyasal mücadele işçiler için artık at başı gitmek zorunda!

Belki de önümüzdeki dönem siyasal mücadele/bilinç her şeyden önemli olacaktır...

Yaşasın işçi-öğrenci dayanışması!

Özgür Üniversite Hareketi olarak 12 Ağustos Salı günü, emeğin ve dayanışmanın sesi olmak için, İşçi Emekçi Birliği ile birlikte Omsa Metal işçilerinin direniş ziyaretinde yerimizi aldık.

Biz öğrenciler kampüslerimizde kayyumlar ve YÖK ile nasıl mücadele ediyorsak işçi sınıfı da patronlarla olan mücadelesini sürdürmekte.

Omsa işçilerinden biri, hakkı olan iznini kullandığı gerekçesiyle işten atılıyor, aralarından sendikalı olan diğer işçiler de işten atılıyor. Bunun üzerine 57 Omsa işçisi fabrika önünde direnişe başlı-

yor ve fabrikaya çalışmak üzerine giden taşeron işçiler bu fabrikadaki direnişe kayıtsız kalmayarak işe başlamayı reddediyor.

Omsa Metal işçileri direnişi bu yönüyle sınıf dayanışmasını önemini vurguluyor. Bizler biliyoruz ki patronların baskıları, işçilerin hakları olan izinlerinin verilmemesi ve anayasal hakları olan sendikalaşmalarının önünün kesilmesi bizim sınıf mücadelemizi durduramaz.

Özgür Üniversite Hareketi olarak tüm sıra arkadaşlarımızı sınıflarının safında işçi sınıfı ile dayanışmaya davet ediyoruz.

Yaşasın işçi öğrenci dayanışması!

İşçi Gazetesi Satış Noktaları

İSTANBUL

Kaldıraç
Caferağa Mah. Serasker Cad.
No: 35 Kadıköy
Sarıgazi AKA-DER
Ertuğrul Gazi Sok. No:13 Sarıgazi
Maltepe Martı Kültür Sanat Kafe
Yalı Mahallesi Küçükyalı Cad.
Kuyu Sok. No: 1 Maltepe
Mephisto
Taksim-Beşiktaş-Kadıköy
Beyaz Adam
Bakırköy

ANKARA

Kaldıraç
Konur Sok. No: 17/10
Kızılay
(İmge Kitabevi üstü)
Tuzluca Yır AKA-DER
Kültür Merkezi
587 Sok. No: 25/A
Tuzluca Yır/Mamak

İZMİR

Kaldıraç
1469 Sok. No: 128
D: 4 Alsancak/Konak

ADANA

Adana AKA-DER
Kayalıbağ Mah. 26001
Sok. Özel Sancak Apt.
No: 1 Kat: 6 D: 23

İŞÇİ GAZETESİ

Aylık Süreli Yayın-ISSN:1303-9040 Kaldıraç Yayınevi Adına

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ülkü Gündoğdu,

Yönetim Yeri: Caferağa Mah. Moda Cad. No: 5 Kadıköy/İstanbul

Tel: 0 216 449 65 46

Baskı: Arslan Güneydoğu Gaz. Mat. ve Kağ. A.Ş. Akçaburgaz Mah. 169 Sk. No: 6 Esenyurt/İstanbul **Tel:** 0212 886 17 95-94

e-mail: iscigazetesi@gmail.com

Hesap No.: İş Bankası 1011 1760651 **IBAN:** TR67 0006 4000 0011 0111 7606 51

Kültürel varlıklar sermayenin insafına bırakılacak

İşgal yasası olarak adlandırılan ve Anadolu topraklarını yerli ve yabancı sermayenin yağmasına açacak olan madenlere süper izin torba kanunu Meclis Genel Kurulunda görüşülüyor. Yasa zeytinlikler, ÇED süreçlerinin kısaltılması üzerinden tartışılırken yasanın tahrip edeceği bir diğer alan

ise arkeolojik alanlar.

Birçok medeniyete ev sahipliği yapmış Anadolu'da adımlarımızı nereye yönlendirsek orada tarihin izlerini sürebiliyoruz. Hitit, Frig, Urartu, Lidya, Roma, Bizans, Selçuklu ve nice-leri. Ancak "süper talan" yasası ile Anadolu'nun tarihi de tehdit altında.

Mubi'ye çağrı: Suç ortaklığına son verin

Aralarında Aki Kaurismäki, Radu Jude, Miguel Gomes ve Joshua Oppenheimer gibi isimlerin de yer aldığı 35'ten fazla sinemacı, dijital film yayıncısı olan MUBİ'nin sponsoru Sequoia Capital'le ilişkisini yeniden değerlendirmesi için bir mektup kaleme aldı.

MUBİ'nin Sequoia'dan 100 milyon dolarlık yatırım almasının ardından, yatırım şirketinin Gazze'deki

savaşa dair pozisyonu ve İsrail ordusuyla bağları tartışma konusu olmuştu. Film Workers for Palestine'in çağrısına destek veren sinemacılar, mektuplarında "MUBİ'nin finansal büyümesi doğrudan Gazze'deki soykırımla bağlantılı" ifadelerini kullandı.

Evrensel gazetesine saldırı protesto edildi

Evrensel gazetesinin İzmir bürosuna 13 Ağustos'ta yapılan silahlı saldırı birçok yerde eylemlerle protesto edildi.

Gazetenin İzmir Bürosunun çağrısıyla Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde basın açıklaması yapıldı. Saldırıya tepki gösteren gazeteciler, saldırıyı kimin ne için yaptığı ortaya çıkana kadar peşini bırakmayacaklarını vurguladı.

Açıklamaya çok sayıda gazetecinin yanı sıra sol siyasi partiler, sendikalar ve demokratik kitle örgütü temsilcileri katıldı.

Eylemde bir konuşma yapan Evrensel gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hakkı Özdal, gazetelerine yönelik saldırının arkasındaki faillerin ortaya çıkarılmasının bu saldırının sahiplenildiği anlamına geleceğini belirtti. Evrensel'in Metin Göktepe'nin ve benzer şekilde katledilen gazetecilerin gazetesi olduğunu söyleyen Özdal, "Evrensel onlarca cezaevinde olan tutuklu gazetecilerin gazetesidir. Biz bildiğimiz yolda devam ederiz. Saldırının faillerini bulmak istiyorlarsa Evrensel'in son aylarda İzmir sermayesinde kimin ayağına bastığına bakmanız lazım," ifadelerini kullandı.

Savaş karşıtı filmler seyirciyle buluşacak

Uluslararası Savaş Karşıtı Film Festivali, emperyalist savaşın yarattığı acılara karşı bir tepki olarak, 5-6-7 Aralık tarihlerinde gerçekleştirilecek.

Spartaküs Kültür ve Sanat Derneği üyeleri ve gönüllüleri tarafından düzenlenecek olan film festivali Ankara, İzmir, İstanbul, Gazimağusa ve Winnenden şehirlerinde zengin bir seçkiyi izleyiciyle buluşturacak. Festival, Türkiye'den ve dünyanın çeşitli ülkelerinden gelen savaş karşıtı kısa filmleri bir araya getirerek, savaşa karşı sanatsal bir direniş alanı yaratmayı hedefliyor.

Lübnanlı sanatçı Ziad Rahbani hayatını kaybetti

Lübnan Komünist Partisi: "Marksist kimliğini ve insanî değerlere olan bağlılığını açıkça, gururla dile getirdi."

Sanatsal üretimini dünya görüşüyle iç içe sürdüren Rahbani, özellikle 1970'lerden itibaren

Lübnan İç Savaşı'nın gölgesinde şekillenen politik tiyatroları ve müzikleriyle tanındı.

Rahbani, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) için imzasını taşımayan pek çok beste yaptı. Annesi Feyruz'un seslendirdiği bazı şarkıların besteleri de ona aitti.

Büyükada'daki Rum Yetimhanesi otel oluyor

Cemaat Vakıfları I. ve II. Dönem Temsilcisi Laki Vingas, ahşap binanın güvenlik ve bakım sorunları nedeniyle geliri olmadan ayakta kalamayacağını belirtti.

Fener Rum Patrikhanesi, Avrupa'nın en büyük, dünyanın ise ikinci en büyük ahşap yapısı olan, 1898

tarihli Büyükada Rum Yetimhanesini otele dönüştürme kararı aldı.

Patrik Bartholomeos başkanlığında toplanan Sen Sinod Meclisi, 7 Haziran'daki açıklamasında, 1960'larda kapanan ve ciddi tahribata uğrayan yapının restorasyonu için yapılan girişimlerin sonuçsuz kaldığını bildirdi.

Patrikhane bu nedenle yapının, Büyükada'nın mimari ve sosyal dokusuna uygun, çevreye duyarlı ve ekolojik turizm faaliyetlerine açılmasına karar verdi.

Kitap tanıtımı

Belediyeler, bir yandan özerkleşme eğilimleriyle ve potansiyelleriyle merkezîyetçi politik tasarımlara "tehdit"ken, diğer yandan büyük coğrafyalarda merkezî yönetimin uygulanabilmesi açısından belki de bir tür "zorunluluk"tur. Bu gerilimin nasıl çözümleneceğiye teknik değil, politik bir sorundur ve demokratik hayata dair ipucu verir. **Turgay Gülpınar, Yerel Hükûmet: Gültepe - Bir Özerklik Deneyimi (1973-1980)** kitabında bu gerilimi, İzmir kent merkezine yaklaşık üç kilometre uzaklıkta tepelik bir alanda kurulan Gültepe'ye "yerel özerklik" merceğinden bakarak çözümlüyor. 12 Eylül darbesi sonrasında büyük kentlerin yakınındaki belediyelerin kapatılmasına ilişkin kararlarla tüzel kişiliğine son verilen belediyelerden Gültepe'yi, 1950'li yıllardan itibaren Türkiye siyasetinde yerelliğe bakışın değişimleri/dönüşümleri içerisinde konumlandırarak yerel özerkliği bir idari statü olarak değil, yerelden kurulan, ağırlıklı olarak gündelik pratiklere dayanan bir ilişki olarak yeniden tartışmayı öneriyor.

Sanat hayattır, hayat kavgada!

İŞÇİ GALİP

galip usta

Yusuf, internetten okuduğu haberi Galip Usta'ya gösterdi, tepkisini beklemeden sordu: "Usta, bu memurlara yapılan zam önerisi nedir böyle yahu? Dalga mı geçiyor bunlar?"

Hükûmet memur ve memur emeklilerine 2026 yılının ilk altı ayı için yüzde 10, ikinci altı ayı için ise yüzde 6, 2027 yılı için ise her iki altı aylık dönem için yüzde 4+4 zam teklif etmişti.

Galip, "Evet haberim var," dedi Yusuf'a. "Zaten daha 2024'te orta vadeli program adı altında bir soygun planıyla tüm ücretleri gerçekleşen değil, hedeflenen enflasyona endekslediler. İşte 2025 öyle geçmedi mi? Asgarî ücret bir kere ve yüzde 30 arttı, bütün artışların baremini belirledi. Şimdi de bu memur maaş zamları 2026 ve 27'nin nasıl geçeceğini belirleyecek.

"Diyor ki hükümet, ben bunu veriyorum, gücün varsa, cesaretin varsa fazlasını alırsın!"

"Abi, düşünsene, biz önümüzdeki yıl yüzde 16 zam alsak var ya bildiğin hayatımız kayar!"

"Eh!" dedi Galip, "Sanırım memur kardeşlerimiz de şu an aynı şeyleri düşünüyor. Ama iki engel var önümüzde hepimizin. Biri kafamızda, 'yok canım bu kadarı da olmaz' diyor. Diğeri fizikî, yani durumu değiştirecek güç yok... Sendikalar sendika gibi davranmıyor, grevi silah olarak gören yok. Önce bunları yenmemiz lazım. Demek ki, bizler de daha bu günden gelecek yıl için zam taleplerimizi oluşturmalı, grevse grev, kavgaysa kavga diyecek bir tutum almalıyız 'hayatımız kaymasın' istiyorsak. Hatta bana sorarsan sendikalı olsun olmasın bütün iş yerlerinde böylesi bir çalışma yapılmalı, yoksa asgarî ücrette en fazla yüzde 20 artar. Ne demiş atalarımız; 'Ne kadar ekmek o kadar köfte!'"

Kıssadan Hisse

sarayın sofrasındaki çakal

Ormanın ortasında altın duvarlı bir saray vardı. Aslan, ormandaki tüm emeğin ürününü toplar; av, meyve, tahıl fark etmez, önce kendi sofrasına koyardı.

Onun en sadık hizmetkârı ise bir çakaldı. Kendi gücüyle değil, yaltaklanarak yaşırdı. Çalışmaz, avlanmaz, üretmezdi. Onun silahı diliydi; fitne, yalan ve gammazlık...

Tavşana, "Sincap senin yiyeceğini çaldı," der; sincaba, "Tavşan senin kuyruğunu çekiştiriyor," diye fısıldardı. Böylece hayvanlar birbirine düşer, aslanın sofrası dolmaya devam ederdi.

Başta hayvanlar çakalın hâlini lanetlerdi. Onun utanmazlığını konuşur, "Biz böyle alçalmayız," derlerdi. Ama gün geldi, yiyecek azaldı. Açlık kapıya dayandığında, içlerinden bazıları, "Belki biz de sarayın gözüne gireriz, sofradan bir kemik kaparız," diye düşünmeye başladı.

Çakalın yöntemi bulaşıcıydı. Bir zamanlar omuz omuza duranlar, birbirini gammazladı; yardımlaşma yerini fırsatçılığa bıraktı. Çürüme yayıldıkça saray güçlendi, çünkü artık hem çakal hem de çakallaşmaya hevesli yedekleri vardı.

Ve orman fakirleşti, dostluklar öldü, güven yok oldu. Ama çakal hâlâ oradaydı; artık yalnız değildi. Yanında, bir zamanlar onu lanetleyen ama şimdi onun gibi yaşayan bir sürü vardı.

Hikâyenin gücü bir yere kadar...

Günlük dilde, olmadık hinlikler düşünüp yapanlara çakal diyoruz. Ama çürüme öyle bir hâl almıştır ki, dün çakallık denilen şey bugün "adamdaki kafaya bak" denilir hâle gelmiş. AK Parti'nin hırsızlıkları meşru göstermek için bulduğu ve topluma kabul ettirmeyi başardığı slogan "çalıyor ama çalışıyor" idi. Bir kere kirlenmeyi kabul edince koku almıyor demek insan.

Karar vermemiz gereken şey, bu pisliğin içinde kendimize bir yer bulup köşe kapmak, çocuklarımızı bu rezilliğin içine büyütme mi? Yoksa bu rezil düzene son verip bu çürümüş düzenin bağrından yepyeni bir hayatı yaratmak mı?

ayın karikatürü

